

Giới thiệu Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?

Trong truyện Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng? mình không chém những điều như bạn từng đọc trong truyện teen hay: bang chủ bang gì gì đó đứng đầu thế giới ngầm, tập đoàn đứng thứ nhất thế giới về..., quán bar, gia tộc mà mình chỉ viết những điều thực tế (có chém thì cũng không ảo tưởng quá mức nhưng đảm bảo nữ chính là Cô Nàng Cá Tính đó)

Vì vậy có thể không được hay như những truyện khác và một lí do nữa là trí tưởng tượng của mình có giới hạn, mong mọi người thông cảm.

Hãy cùng chờ xem chuyện gì sẽ tiếp diễn giữa nữ hoàng siêu quậy và chàng hot boy nào! Liệu họ có thể giải quyết mâu thuẫn này không? Và cả mối thù giữa nó và Martha nhé! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! (các bạn cứ việc ném đá thật nhiều cho mình rút kinh nghiệm nhé! ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đối Phó Sư Tử

-Haizz... một buổi sáng ngày đầu trong tháng và hứa hẹn sẽ có nhiều kẻ ngáng đường tương lai "sáng láng" của mình -Nó than thở Mới buổi sáng ngày 1 tháng 10 mà nó đã gặp khá nhiều chuyện xui: đầu tiên là ngủ dậy muộn, sau đó đánh răng thì hết thuốc, chải đầu thì tóc rối đến nỗi cái lược bị gãy gần hết răng, đang ăn thì làm vỡ đĩa, nước cam bà giúp việc hậu đậu lại cho nhầm ...muối vào khiến nó giấy đành đập lên rồi than trời than đất. Haizz... *_*

Đến trường, gặp nhỏ bạn Sarah đang đứng thần thờ :

-Sao vậy? Có chuyện gì à?

-Ồ, tối qua mình quên không ôn bài rồi, hôm nay lại có bài kiểm tra nữa

-Cậu đừng lo lắng. Mà...hà? Cái gì? Có bài kiểm tra á?

-Ừ, cô giáo nhắc rồi mà, tiết trước đó

-Trời ơi! Mình quên bém mắt rồi. Đúng là xui quá

Tối qua nó ngồi chơi game đến hơn 11h mới chịu đi ngủ, bảo sao sáng nay dậy muộn, huống chi nó còn là chuyên gia ngủ nướng (bài kiểm tra thì đương nhiên quên sẵn rồi)

-Làm sao bây giờ? -Nhỏ bạn cứ giục hoài làm nó không tài nào tập trung được

-Mình đã có cách

-Cách gì?

-Cứ chờ thì biết

Trước tiết văn, tất cả lớp nó xì xào bàn tán về đề kiểm tra. Ai cũng đoán già đoán non, người thì kêu có lẽ siêu khó, người thì lại nói đề bình thường thôi, ko phải lo, có kẻ còn mong đến tiết mình bị cúm để khỏi phải làm bài (đang khỏe mạnh tự nhiên bị cúm được, cha này khùng rồi). Trong khi đó nó và nhỏ bạn lại đi dọc về phía phòng giáo viên tìm cái cặp của bà giáo khó tính vì bà này hay có thói quen để cặp trong phòng, đến tiết của lớp nào thì mang giáo án và một số giấy tờ cần thiết cho đỡ nặng tay. Nó vào phòng giáo viên đúng lúc ko có ai nên hết sức nhẹ nhàng, rón rén vào trong.

-Đã nhìn thấy cái cặp của bà giáo rồi

-Thấy rồi thì tìm đề đi chứ!

Nó mở khóa, thò tay vào lôi ra một xấp đề kiểm tra dày cộp nhanh chân ra khỏi phòng. Đến tiết văn, tự nhiên bà giáo lại mang cả cặp vào làm lớp nó bàn tán quên cả chào

-Trời, tụi này ơi, hôm nay bà ấy bị sao vậy, mang cả cặp vào

-Ừa, hôm nay có bão sao, hay là giông lớn?

-Thôi chết, tao quên mang dù rồi

-Bà ấy sợ cặp mình bị trộm sao?

-Năm mơ đi, cái cặp đó mà bị trộm thì chắc tên trộm đó có vấn đề về não rồi, cần vào bệnh viện chữa trị đấy

-Ồ, tên điên cho tiền âm phủ cũng lấy

-Hay là bà ấy muốn thay đổi phong cách?

-Có khi trên đường đến trường bà ấy bị đâm đầu vào cái cột điện nào, bị điện giật nên ảnh hưởng đến thần kinh đó mà

Thấy cả lớp nói chuyện quên cả chào cô, bà giáo tức giận hét lớn:

-Các em có định chào cô ko hả?

Nhưng chẳng ai thèm chú ý đến lời bà giáo nói mà còn bàn tán say sưa hơn nữa chứ, thế mới mệt. Bà "sur từ" thấy ko ai thèm dừng lại nên đi vào chỗ luôn, tức đến sùi bọt mép. Đang định lấy xấp bài kiểm tra ra thì:

-Ừa, xấp đề kiểm tra mình để đây đâu nhỉ?

Cả lớp lúc này mới quay trở lại tình hình thực tế. Đứa nào cũng mừng, mong cho bà ấy ko tìm thấy đề khỏi phải làm bài. Bỗng nhiên nó đứng dậy

-Hình như em thấy cô mang vào phòng hội đồng thì phải

Số là nó lúc đi vào lớp thì thấy bà ấy mang vào phòng hội đồng thì cứ tiện thể nói luôn. Bà sur từ nghe thế thì nháo nhào chạy vào phòng HD. Cả lớp thì quay ra trách nó

-Sao cậu nói ra làm gì, muốn bị làm bài sao?

-Sao cậu ngốc thế?

-Hôm nay cậu bị làm sao vậy hả?

Nhưng nó vẫn bình tĩnh: -Mọi người cứ chờ mà xem. Rồi nó nói nhỏ gì đó với mọi người. Một lúc sau bà giáo quay lại, thở hồng hộc. Một thằng bạn đứng dậy hỏi:

-Cô có thấy ko ạ?

-Ko thấy -Bà giáo vừa nói vừa thở lấy thở để

-Hay cô lên phòng tin tìm thử đi, tụi em muốn làm bài quá! (trời, chăm chỉ dữ -_-)

-Ồ, sáng nay cô có lên đó

Bà giáo lại chạy lên phòng tin. Trong lúc đó, nó và các bạn ở trong lớp ngồi cười sằng sặc. Cứ như thế bà giáo lại chạy xuống rồi chạy lên các phòng khác theo lời từng đứa (bà này đáng trí thật). Kết quả là bà "SU' TỪ" đó được "tập thể dục" tổng cộng ...24 lần Kì lục đáng nể! Hậu quả là bà ST phải vào phòng y tế đến hết buổi sáng. Cả lớp nó thì đập tay nhau, bái phục nữ hoàng Vivian (ôi, chị quậy quá, em cũng bái chị lun. Cái biệt danh nữ hoàng siêu quậy chẳng oan tí nào)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trò Quậy Phá Siêu Đẳng

Sáng hôm sau, nó vẫn đến trường bình thường mà ko biết sẽ được hội ngộ với đối thủ "lũ dẫu" (hay là lũ quái đây?) của mình. Nó ung dung đi vào lớp. Đang đi rất chi là thông thả thì một nhóm người đi hàng ngang chặn hết đường. Nó quát:-Có tránh đường ra không thì bảo? Chưa nghe danh nữ hoàng siêu quậy hả? Đùng có về ta đây anh hùng đừng cảm

-Ồ tao anh hùng đó, thì sao? -Con nhỏ đi đầu lên tiếng

Lúc này nó mới liếc nhìn cái đứa vừa lên giọng với mình. "Ra là con nhỏ Martha này" -Nó nghĩ

-Phải rồi, anh hùng nhưng không biết có bị hùng hay không nữa -Nó cũng chẳng vừa, chanh chua đáp lại

-Mày... mày dám -Martha tức giận rằng đáp lại

-Sao? Muốn "nổ" thì ra chỗ khác. Bây giờ thì tránh đường cho chị đi

Nó đẩy nhỏ Martha ra một bên, hiên ngang đi vào giữa những ánh mắt thán phục của mọi người (wao, chị dũng cảm quá đi!). Vừa vào được cửa lớp thì Sarah đã chạy ra hỏi:

-Cậu vừa gây sự với Martha hả?

-Ừ ai bảo nó ngáng đường mình

-Vậy mình đi coi Martha thế nào nhá?

Nói rồi Sarah chạy luôn. Nó thì cứ đứng ngơ ngác cho đến khi có chuông vào học. Đến trưa, nó cùng Sarah và mấy đứa bạn khác ra căng tin. Tụi nó vừa thoát tiết toán xong, mặt mũi ai cũng bơ phờ mệt mỏi (mình quên nói là chị ấy ghét toán lắm đó, sorry). Vừa vào căng tin, nhìn thấy mọi người đang bàn tán về nữ nhân vật chính. Đó chính là Martha, người bị nó thách thức sáng nay. Tin tức đã lan khắp các lớp. Lúc nó vừa vào có người reo lên:

-Ồ, nữ hoàng Vivian của chúng ta tới kìa

Thế là mọi người tranh nhau ra hỏi nó về vụ sáng nay nên nó bức mình chạy ra khỏi căng tin. Vốn là nó đã mệt sẵn rồi, lại thêm vụ này nữa, cái đầu nó như muốn nổ tung ra. Vừa chạy ra khỏi căng tin nó đâm phải một người. Nó hét lên với volume công suất lớn nhất như trút hết nỗi bức tức của mình:

-Tên khốn nào dám đụng vào người ta hả? Không biết tránh đường ra sao? Có biết lịch sự là gì không hả? (hic chị hét kinh quá, em cũng nổi da gà)

-Là tên này đây (giọng nói nghiêm nghị)

Lúc này nó mới hé mắt ra nhìn. "Trời đất, ra là ...thầy toán! Hic chết cha rồi, làm sao bây giờ?" - nó nhủ thầm. Lúc này nó to mồm quá nên ai cũng nghe thấy, nhất là Martha. "Phen này mày chết chắc" -Martha nghĩ

-Em dám ăn nói như vậy hả?

-Dạ, tại em thấy bức mình quá thôi ạ. Mong thầy chiều cố, he he -Nó gãi đầu gãi tai

-Khỏi phải nói nhiều, ra ngoài kia đứng cho tôi, 15 phút nữa mới được vào

Có vẻ như nó vừa nghĩ ra trò hay để chọc phá ông thầy nên vui vẻ lao ngay ra ngoài. Mấy đứa bạn bên trong xì xào:

-Chắc cậu ấy vừa nghĩ ra trò quậy phá nên mới vui thế

-Công nhận luôn, này còn tức giận thế mà

Những người khác cũng chẳng hơn kém gì, cùng chung ý nghĩ như vậy. Con nhỏ Martha cùng mấy đứa bạn đi cùng lại tỏ vẻ khó chịu. "Không biết nó sẽ giờ trò gì nữa đây?" -Martha vừa nói vừa nghĩ ngợi. Còn nó thì vừa ra ngoài vừa gọi điện cho Sarah nói nhỏ gì đó. Con bạn gật đầu đồng ý ngay. Một lúc sau, tất cả mọi người đều tụ tập lại phía nó như thể chứng kiến người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất vậy. Rất nhiều người nhìn nó bằng cặp mắt ngưỡng mộ. Đám con trai thì vỗ tay tán thưởng. Các thầy cô cũng tò mò đến xem thử

Trời ơi, đây mới đúng là nữ hoàng siêu quậy nè! Nó ngồi oai phong trên ghế đá chứ đâu có đứng. Tư thế ngồi oai nghiêm như mấy ông đại ca xã hội đen. Bên cạnh là đồng Iphone, Ipad xếp đầy như cái chồng sắt vụn sắp sửa đem đi thanh lý và đồng đồ ăn vặt đủ loại. Nó còn dựng luôn cái ô bên cạnh để che nắng nữa. Những thầy cô ở đó ai cũng trở mắt ra nhìn, mở thật to thật căng mắt ra để xem màn trình diễn ngoạn mục. Một lúc sau, không biết có chuyện gì xảy ra trong phòng ban giám hiệu mà thầy toán đen thui như cái đít nòi cháy đi về phía nó:

-Dạ, muôn tâu nữ hoàng thần thánh cầu nữ hoàng giải tán đám đông này giúp thần

Đa số đứa nào nghe xong cũng mắt chữ A mồm chữ O. Có tên ghét ông thầy này quá nên nhại đi nhại lại câu nói để chọc tức ông nhân tiện cũng làm trò hề cho mọi người (Haizz tại thầy ác quá nên không thích đó)

-Được, ta chấp nhận lời thỉnh cầu của khanh -Nó nói giọng điệu giống y nữ hoàng chính hiệu vậy

Rồi nó đứng dậy nghênh ngang đi giữa những ánh mắt ngưỡng mộ, bá phục và những cái vỗ tay tán thưởng của mọi người (chị lợi hại quá đi hăm mộ thiệt) Riêng ông thầy toán vừa nghe xong thì ...xiu ngay tại chỗ, học sinh phải đưa ông vào phòng y tế ...nghỉ dưỡng (ôi thầy toán bị chơi cho một vỏ nhớ đời rồi kìa)

Chương 3: Cô Muốn Chiến Tranh Sao?

Nghe sáng nay sẽ có một học sinh mới chuyển đến lớp nó nên nó đã đến thật sớm để ...bàn mưu tính kế. Trông mặt đứa nào cũng háo hức vì sắp được coi kịch hay. Ngày nào tụi nó cũng được cười thỏa thích bởi những trò quậy phá do nữ hoàng siêu quậy nghĩ ra (sao chị nhiều ý tưởng thế không biết). Thế mới đúng là "mỗi ngày đến trường là một ngày vui". Sắp đến giờ vào lớp, tụi nó đóng chặt cửa lại rồi hí hửng trở về chỗ ngồi, chuẩn bị "màn chào hỏi" người bạn mới (xem ra sắp có động đất rồi) Cô chủ nhiệm và người bạn mới vừa đẩy cửa vào thì ào ...ào ...và rầm ...rầm...Cả lớp được một trận cười sặc sụa, ôm bụng ngồi cười vì màn "chào hỏi" độc chiêu. đến lúc cô chủ nhiệm đứng dậy chuẩn bị quát cả lớp thì lại "rầm" tập 2 khiến chúng nó đau bụng vì cười. Tụi nó phải chạy ra đỡ hai người đó thì mới ổn định được. Nhưng vừa ổn định xong thì ...cả lớp lại bò lăn ra cười. Hic, nhìn hai người trông còn thảm hại hơn cả mấy con bù nhìn bằng rom ngoài cánh đồng. Người thì ướt sũng, đầu tóc bù xù, quần áo dính đầy dầu trông xơ xác tệ hại. Cả hai đều tức tối bỏ ra ngoài. Nó đứng dậy cười, chỉ tay vào vũng dầu ăn:

-Thưa cô, cẩn thận...

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì cô chủ nhiệm lại "rầm" tập 3 và hất thì đâm đầu vào lưng cô, mông chổng lên trời. Cả lớp lại được vỡ bụng nữa Vì màn chào hỏi độc chiêu mà hôm đó lớp nó được lên phòng ban giám hiệu tham dự cuộc họp. Ấy vậy mà tụi nó vẫn tỉnh bơ như không. Thậm chí nó còn ngẩng cao đầu, tỏ vẻ ta đây bất cần đời khiến ông hiệu trưởng tức đến đau tim tại chỗ vì đứa con gái nghịch ngợm này (Ồi dào, bác có đứa con gái như thế là hạnh phúc đấy he he)

Kenneth thì tức đến bầm gan tím ruột. Sáng nay lúc mới đến hắn đi lòng vòng trong trường thì bọn con gái xúm lại vây quanh hắn hâm mộ y như thể gặp ngôi sao Hàn Quốc. Người thì: "cậu là học sinh mới à?", "cậu từ đâu đến vậy?", người lại "cậu đẹp trai quá đi!", người thì "cậu cho mình xin chữ kí nha?", "cậu sẽ học lớp nào vậy?". Một tràng câu hỏi xỏ ra cho thấy mức độ cuồng nhiệt của các nữ sinh khiến hắn phổng mũi, đắc ý, cho rằng sau này sẽ còn hơn thế nữa. Ấy vậy mà vừa mới bước vào lớp đã bị "day đở" một trận giống như biêt của hắn vậy. Hắn xin vào lớp này là vì nghe nói ở đây có "nữ hoàng siêu quậy" của trường, trạc tuổi nhau nên hắn rất muốn xem thử vị nữ hoàng này ưu tú đến đâu. Thế mà chưa gì đã bị "cảnh cáo" trước. Đúng là vừa lên thiên đàng đã rớt xuống địa ngục. "Grừ, chắc chắn là do con nhỏ đó nghĩ ra. Cô hãy đợi đó!" -hắn nghĩ thầm trong con tức giận.

Sau khi VSCN lại, hắn cùng cô chủ nhiệm mới dám bước vào lớp. Lúc vào, cô chủ nhiệm còn cảnh giác, mở hé cửa rồi ngó qua ngó lại, thấy an toàn mới dám bước vào (cô cảnh giác quá đấy! Cứ "prance" vào có phải hơn không? Nhưng có chuyện gì thì ...cô chịu, em không chịu thay đâu, he he (phải khôn thế chứ! ^_^). Khi hắn đứng trước lớp thì ôi thôiBao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào hắn. Bọn con gái thì chăm chú nhìn, mắt trái tim (ngưỡng mộ rồi, chàng hot boy hài lòng chưa? Mấy chị cũng thật ...*_*), bọn con trai nồm há to hết cỡ, mặt dài như cái bom, nhìn với ánh mắt ghen tị: "Sao mình không đẹp trai như hắn nhỉ? Ông trời bất công quá đi! - _ -)

Nó cũng chẳng hơn gì những người khác há hốc mồm không kém. Ai bảo mục tiêu xấu số của nó lại là một chàng đẹp trai ngồi ngồi chứ! Tiếc quá đi! Vừa nãy thảm hại bao nhiêu bao nhiêu thì bây giờ đẹp trai bấy nhiêu. Nhưng nó lại nghĩ nếu như hắn biết việc này do nó chủ mưu thì mức độ gây ấn tượng sẽ lớn hơn. Thế là nó mon men lại gần: (chị bắt đầu có mưu đồ rồi đấy)

-Chào bạn, mình là Vivian. Rất vui được làm quen

-Xin chào -Hắn đáp lại bằng giọng hách dịch làm nó cảm thấy hụt hẫng

Nhưng sao nó nhìn nụ cười này có vẻ gian gian (ông này đa nghi quá đó *_*): "Chẳng lẽ cô ta chính là nữ hoàng siêu quậy Vivian của trường này? Chắc là vậy rồi, ở lớp này có mỗi một người tên là Vivian thôi mà" -hắn ngẫm nghĩ. Reng ...eng ...eng, đã đến giờ ra chơi

-Cô chính là đầu sỏ của việc đặt xô nước trên cửa và đổ dầu xuống dưới nền nhà để biến tôi thành trò cười phải không? -hắn hỏi với giọng nghi hoặc (chắc chắn như thế rồi còn gì nữa)

-Tôi ...tôi...

-Vậy là cô thừa nhận rồi sao? Được lắm, muốn khiêu chiến hả?

-Anh mới là người muốn khiêu chiến thì có. Bây giờ tôi có nói câu nào đâu?

-Thái độ áp úng của cô cho thấy điều đó. Với lại không phải cô nói hai chữ "tôi" rồi sao? Đó không phải là câu à?

-Mỗi hai chữ "tôi" thì không phải là câu. Nó không đủ thành phần ngữ pháp (chị này dốt văn mà sao quan tâm ghê thế nhỉ?)

-Ờ cứ cho là như vậy đi, dù gì tôi cũng sẽ không bỏ qua vụ này đâu! Tôi nhất định sẽ trả thù -hắn nhấn mạnh hai chữ "trả thù"

-Được, tôi sẽ chờ đến lúc đó -nó nói rồi bỏ đi luôn để lại cho hắn một cục tức. "Để xem ai sẽ là người thắng cuộc" -hắn nghĩ thầm. Từ trước đến nay, hắn luôn là người kiêu ngạo, được rất rất rất nhiều nữ sinh hâm mộ, thế mà giờ đây lại bị một con nhỏ chơi cho bẽ mặt, không thể tha thứ cho nó được. Với lại trong từ điển của hắn cũng không có hai từ "bẽ mặt" và "thua cuộc" nên coi như đây là ngoại lệ do hắn chủ quan coi thường đối thủ đi. "Cô nhất định sẽ phải trả giá!"

-Dám nói mắt tôi lác hả, ra đây

Mấy nữ sinh từ trong đi ra cũng hét toáng lên vì sự xuất hiện của một kẻ không biết xấu hổ làm hấn cảm thấy lo lo. Cô nữ sinh đó kéo tay hấn ra ngoài

-Nhìn đi, không thấy biển này ghi gì hay sao?

-Á, cái gì, sao có thể?

Cái biển WC nữ đang lù lù ngay trước mắt. Trời đất, ra là hấn vào nhầm WC của ...nữ. "Thế này là thế nào, rõ ràng lúc này mình vào WC nam mà?" - hấn trở mắt. "Thấy gì chưa, tất cả mọi người đâu, lôi hấn lên phòng ban giám hiệu để nhà trường xử lí!" - cô nữ sinh hô lên. "Được lắm, đưa hấn đi!" - tất cả đồng thanh đáp lại. "Á, cái gì, không ...ông ...ông ...ông" - hấn hét. Bây giờ thì hấn đang trong tình thế "một tấn treo sợi tóc" (ngàn cân hay một tấn thì cũng thế ^_^). Mà không chỉ có những nữ sinh ở đó mà những người ở trong căng tin (kể cả nam hay nữ) thì cũng chạy đến vây hấn sau khi biết chuyện. Thế là hấn bị vây tứ phía, hết đường chạy. "Hic, phen này coi như đi đời nhà ma rồi" - hấn nghĩ thầm. Trong khi tình thế đang hỗn loạn thì nó và nhỏ Sarah lại đứng ở một góc và cười sằng sặc rồi đập tay nhau vì kế hoạch thành công. Thế này thì dù ai nghi ngờ hay có phát hiện đi chăng nữa cũng chẳng chứng minh được gì. Còn về phần hấn, sau khi bị áp giải chẳng khác nào tù nhân lên phòng ban giám hiệu thì

- "Rầm" (tiếng đập bàn) Em đang làm cái quái gì vậy hả Kenneth? Tự tiện vào nhà vệ sinh nữ rồi nói người ta biến thái là sao hả? Em trả lời ngay cho tôi!

-Dạ, em nghĩ mình đang ở trong WC nam ạ -hấn thành thật trả lời

-Vậy em không nhìn trước khi vào sao?

-Em có nhìn rất kĩ rồi ạ

-Vậy sao vẫn vào nhầm, không lẽ tất cả các nữ sinh đều vào nhầm sao?

-Dạ, em...

-Khỏi phải nói nhiều, tôi sẽ kỉ luật em. Lập tức chạy 50 vòng quanh sân cho tôi. Tôi phải kỉ luật thật nặng để từ lần sau không ai tái phạm nữa

-Á, nhưng thưa thầy em không có ý

-Ai phạm lỗi đều nói câu "em không cố ý thôi". Ngày mai sẽ bắt đầu, không chạy xong thì ngày kia sẽ chạy tiếp cho đến khi nào hoàn tất mới được tiếp tục vào học (ủa, em tưởng lập tức chạy luôn chứ?)

-Á, thầy ơi. Thầy nhân từ, thầy độ lượng, thầy ga lăng, thầy hào phóng, thầy đẹp trai như tài tử Hàn Quốc vậy, thầy giảm bớt cho em đi ạ! Em hứa sẽ không tái phạm nữa (nhưng em không dám bảo đảm)

-Đừng có nịnh tôi, mau thi hành đi!

-Thầy ơi! Em không cố ý mà, em sẽ chú ý hơn

-Không phải thanh minh! (ông thầy chỉ tay ra ngoài)

Hấn ừ ừ, thất thiểu đi ra ngoài. Nữ sinh thấy nhân vật chính ra ngoài thì bàn tán xôn xao

-Thật không thể tin được hấn lại có thể làm chuyện này

-Đúng là không biết vô liêm sỉ mà

-Lại còn là một hot boy rất được hâm mộ nữa

-Học sinh gì mà vừa mới vào trường được hai ngày đã gây chuyện động trường rồi

-Bị phạt vậy là đáng lắm, chạy nhiều vào để lần sau chừa đi

-Mắt hấn bị làm sao mà lại vào WC nữ vậy nhỉ? (chính xác phải là: cái đầu hấn không biết có bị thiếu hay không)

-Chẳng lẽ hấn có tình lấy lí do để bao biện?

-Trời, nếu vậy hình phạt còn nhẹ đó

Và bao nhiêu lời chỉ trích khác cứ vang lên khiến hấn muốn nổ tung đầu óc mà. Vừa đi hấn vừa nghĩ lại: "Quái lạ, lúc đó mình còn đứng lại để nhìn mà, làm sao có thể nhầm được? Không lẽ mắt mình có vấn đề, nhìn gà hóa cuốc rồi sao? Nếu vậy phải về đi khám thôi. Không lẽ xảy ra thêm lần nữa thì ...Một lần thôi là đã đủ bề mặt rồi. Tại sao vận xui cứ liên tiếp xảy ra vậy hả? Bực mình quá! Làm gì còn mặt mũi gặp ai nữa đây? Hu ...hu... Làm sao bây giờ?" -Hấn than thân trách phận

Chương 5: Thi Hành Nhiệm Vụ (1)

Sáng hôm sau, hân tiếp tục đến trường mà trong lòng thấp thỏm không yên. Cứ nghĩ đến thử thách đang chờ mình là cảm thấy rợn người. 50 vòng quanh sân! Trời ơi, thế này thì không khéo sau khi chạy xong vỡ tim mất, đã thế chỉ trong một ngày mà hoàn thành được thì đúng là thiên tài (thế anh vác máy trợ tim hoặc nếu không mang bình ôxi đi mà thử!). Nó và nhỏ Sarah thì ngược lại hoàn toàn, vui như vớ được vàng vì sắp được coi hân thi hành hình phạt (thì cũng là chị ban phước cho hân mà!). Các bạn cũng không biết tại sao hân nhìn nhảm là do chị ấy đúng không? Chúng ta cùng quay lại nhé! Chiều hôm đó sau khi nó và hân thách đấu với nhau xong (cuối chap 4 đó), nhỏ Sarah vừa Ok vừa chạy thật nhanh về nhà rồi lập tức đi in 2 cái giấy hìnhbiên nhà WC nam và nữ. Thế thì mọi người đoán ra chưa? Nếu chưa thì xem tiếp nhá! Thế là sáng hôm sau, nó và nhỏ bạn cùng tác chiến. Một người theo dõi hân, một người ở nhà WC (phải là đứng trước cửa WC mới đúng chứ, sorry). Cũng vì thế mà Sarah (người đứng trước WC) bị mọi người hiểu nhầm là ...nào có vấn đề! Còn nó thì bị tưởng là đang chơi trò bắt trộm giống như mấy ông cảnh sát (chơi trò chơi thì phải giống trẻ con mới đúng). Và cả nhà có nhớ sau đó không? Hân cuối cùng cũng từ căng tin vào. Lúc nó gọi điện cho Sarah thì nhỏ đã nhanh chóng dán hình WC mà buổi chiều hôm qua vừa in, Biên của WC dán vào biên WC nữ, của nữ dán vào của nam (giống như tráo đổi biên ấy, nhưng là nguy trang bên ngoài để đánh lừa đối phương) rồi nấp vào một chỗ gần đó. Hân nhìn kĩ biên WC nam rồi mới vào (anh cẩn thận quá, nhưng chỉ tội là vẫn mắc bẫy). Thấy mục tiêu đã mắc bẫy, nhỏ Sarah chạy ra bóc hai cái hình dán để tránh người khác bị liên lụy rồi phi tang. Bây giờ chỉ còn việc xem kịch thôi! Hai đứa nó gặp nhau, nín thở coi tiếp. Đúng như dự đoán, ngay sau đó có người hét lên và tất cả cùng nhảy vào "kiệu" hân lên phòng ban giám hiệu (được các chị kiệu cơ đấy, sướng không còn gì bằng, anh chàng hot boy đã mong thế còn gì), và thế là hân bị kỉ luật, còn tưởng mắt mình có vấn đề (phục chị quá, lúc nào rảnh nhất định em sẽ phỏng vấn). Quay lại sáng nay, lúc hân vừa ủ rũ bước vào lớp thì nó đã lớn tiếng với mọi người:

-Hôm nay lớp mình có tiết thể dục không mọi người?

-Không có -vài tiếng đáp lại

-Ừa vậy à? Thế mà có người lại được đặt cách tập thể dục suốt cả ngày đấy! Có khi đến cả ngày mai, ngày kia lại "được" ra tập nữa -nó nhấn mạnh chữ "được"

-Tập để đi thi sao? Là ai nhớ mang quà về cho mọi người

-Và khao cả lớp luôn kể cả giải rút

-Đứng đứng

Và bao nhiêu tiếng cười khác rộ lên làm hân tức không thể chịu được. "Không lẽ chuyện này liên quan đến nó sao?" -hân thầm nghĩ. Nhưng dù biết là nó thì hân cũng đâu thể chứng minh cho mọi người biết được. Là hân nhìn sai chứ có ai nhìn hộ hân rồi dắt mũi hân vào đâu, nó cũng đâu có bôi mỡ hay bỏ thức ăn vào đó để dụ hân như mấy con kiến con mèo đâu, cũng có chụp thuốc mê rồi ném hân vào đó đâu (không chụp đâu, chỉ can thiệp vào thôi!). Còn đang đứng đó suy nghĩ vẩn vơ thì, ôi thôi ...một cái dép từ đâu bay vào và "bốp" đáp ngay chính giữa cái mặt đang ngu ngơ như trong giấc mơ của hân. Vừa được ăn phát dép "ngọt ngào", hân trừng trừng đôi mắt quay ra đám nữ sinh đang đứng ngoài cười sảng sặc rồi quát

-Các cô vừa làm trò gì hả? (biết rồi lại còn hỏi)

-Cho đáng đời, tự làm mình nhục mặt lại còn cổ cãi, còn nịnh ngọt thầy hiệu trưởng nữa. Cái gì mà "thầy độ lượng, ga lăng, hào phóng, đẹp trai như tài tử Hàn Quốc ...". Oe oe, nghe phát gớm. Đúng là vùng chèo kéo nịnh -nó lớn tiếng

-Grừ, mấy người kia, phi dép vào mặt tôi, không xin lỗi lại còn cười rồi chế giễu tôi. Mấy người có mắt hay không vậy? Phép lịch sự để đâu rồi? -hân quay ra

-Ừa, thì ra anh vẫn nhìn thấy bọn họ ném sao? Tôi còn tưởng mắt anh có vấn đề nên mới vào nhầm WC chứ? Còn nữa, anh nói họ không biết lịch sự, vậy anh coi lại mình đã có chưa? Chính anh làm mình bề mặt rồi thì đừng có bất thành linh đi trách người khác, rõ chưa?

-Cô dám...

-Cô cô cái bô, mặt trơ trơ như cái ống bơ ngoài sọt rác vậy, về đứng chỗ đi

Hân nghe thế, tức tưởi ra ngoài để lại đám nữ sinh vừa cười lớn vừa cảm ơn nữ hoàng Vivian. Nhưng chạy trốn không thoát khỏi số, ra ngoài sân gặp ngay thầy thể dục. Thầy cười nói vui vẻ:

-Em có phải là Kenneth không?

-Dạ vâng...

-À, hôm qua thầy nghe nói em bị phạt chạy 50 vòng quanh sân vì tội vào WC nữ phải không?

-Á, thầy ...

-Bây giờ em hãy mau thực hiện hình phạt của mình đi

-Nhưng mà thầy, em chưa ...

-Em chưa sẵn sàng phải không? Ra khỏi động đi, nhanh lên. À, thầy quên nói, thầy sẽ là người giám sát em trong khi chạy. Nhanh lên nào, mọi người đang chờ em đấy, cố gắng lên -thầy vẫn tươi cười nói chuyện vui vẻ và tranh thủ dội cho thêm một gáo nước lạnh (hu hu, tội nghiệp cho hot boy)

-Chờ em? -hắn hỏi rất chi là hồn nhiên như tên điên trốn viện

Hắn quay ra, dưới sân trường, trên hành lang các lớp, và thậm chí là trên các ngọn cây, học sinh đã đứng tụ tập rất đông để xem hot boy "luyện tập" rồi. Hắn nhìn mà ...choáng cả người. Nó cũng chực sẵn ở cạnh vạch xuất phát cùng nhỏ Sarah và đám nữ sinh ban nãy ném dép vào hắn (híc, cập nhật tin tức nhanh vậy sao?). Hắn ừ ừ thất thiêu đi vào vạch. Vừa đi đến nơi, nó xướng lên:

-E hèm, vì để chúc mừng Kenneth vì buổi tập hôm nay nên vừa nãy tụi tớ đã chuẩn bị một món quà bất ngờ dành tặng cho cậu ấy. Đố mọi người biết là gì?

Ai nấy đều gãi đầu gãi tai suy nghĩ. Mặc dù biết là món quà nữ hoàng siêu quậy tặng cho thì chắc không tầm thường tí nào nhưng chịu, chẳng ai đoán ra được. Còn hắn thì đứng đó, ngượng chín cả mặt. Hắn thừa biết món quà độc chiêu ấy là gì rồi. "Nếu nó nói nói ra thì chỉ còn nước độn thổ" -hắn thầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thi Hành Nhiệm Vụ (2)

Nó liếc nhìn hắn cười đều. Hắn nhìn nụ cười đó, tức lộn ruột (anh thừa biết đáp án nó sắp nói là gì rồi) nhưng mặt vẫn tỉnh khô không chút biểu cảm. Nó bắt đầu hắng giọng công bố: -Đáp án chính là một phát dép vào mặt cực kì ngoạn mục. Nó vừa nói xong thì tất cả mọi người há hốc mồm. 1s ...2s ...3s ... 4s "há há" "hí hí" "hí hí" -một tràng cười to tưởng đủ các điệu cười nổi lên (em cũng buồn cười lắm, mong anh thứ lỗi). Hắn ngượng chín cả mặt, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống (hu hu, tội nghiệp anh quá. Ủa, mình vừa mới góp vui mà? A...a sorry anh! Em không cố ý, lần sau em không thế nữa, nhưng lần sau nữa thì em không chắc). Hắn nhìn nó đang ra sức cười mà tức bầm gan tím ruột. "Grừ, dám làm tôi bẽ mặt. Tôi nhất định sẽ trả thù!". Sau khi có hiệu lệnh, hắn bước vào vạch xuất phát. Thầy thổi còi "tuyệt" một tiếng. Và bây giờ hắn bắt đầu chạy. Chạy chạy chạy chạy và chạy. Bọn con gái thì mắt đảo ngược đảo xuôi theo hướng hắn chạy. Bọn con trai thì như bị thôi miên hết một lượt, hoa mắt chóng mặt, nhìn phát ngán, lục tục kéo nhau vào lớp. Hắn vừa chạy được vài vòng thì chuông vào học reo lên. Hắn vẫn phải tiếp tục chạy, vừa chạy vừa lầm bầm chửi rủa: "Mẹ kiếp, ta mà biết đũa nào có liên quan đến chuyện này thì nhất định ta sẽ vật lông, rút xương nó!". Thầy thể dục thấy miệng hắn cứ lầm bầm, còn tưởng nào hắn có vấn đề: "Lạ thật, sao vừa chạy lại vừa nói chuyện một mình vậy? Không lẽ chạy bộ ảnh hưởng đến thần kinh? Không khéo Ken bị chập mạch cũng nên (Híc, đúng là thầy dốt Sinh, chẳng biết cái quái gì cả) Chạy thêm vài vòng nữa hắn mệt quá uể oải ngồi vào ghế. Chợt thầy đến :

-Vừa nãy em nói chuyện với ai vậy?

-Ủa, em có nói với ai đâu? -hắn tỉnh bơ đáp lại (chính xác là éo có ai để nói)

-Thế sao miệng em cứ chuyển động không ngừng vậy? Không lẽ em đang cảm ơn thầy đã tạo cơ hội cho em học môn mình yêu thích sao?

-Hả, ai nói em thích học thể dục chứ ...ừ ...ừ -hắn hét -Ủa, mà cũng đúng, em thích học thể dục. Nhưng em không thích chạy bộ, he he -hắn vừa cười vừa gãi đầu gãi tai (thể mới biết anh này ở không sạch đầu bần nên mới gãi)

-Thế hả? Nếu em ghét chạy bộ như vậy để thầy giúp em thích nó nhé?

-Thật ạ? Thầy chỉ cho em đi

-À, thầy sẽ ...he he (cười gian thật) tăng số lượng vòng chạy của em từ 50 lên 75 lần. Như thế em sẽ chạy quen và thích nó -thầy nhấn mạnh chữ "thích "

-Á, không thầy ơi, thầy đừng tăng, em đã ghét thì chớ thầy lại còn tăng thì làm sao em thích được ạ?

-Không nói nhiều, đó là biện pháp tốt dành cho những người ghét chạy bộ

-Á, huhu thầy ơi, thầy xinh gái, à quên, thầy xinh trai, thầy giảm cho em đi

-Cậu vừa nói gì, nhắc lại xem nào? -thầy gằn từng chữ một

Hắn thầm nghĩ: "Xinh trai không được thì chắc xinh đẹp, xinh xắn cũng chẳng được, hay là ...". Suy nghĩ xong, hắn liền xổ ra một tràng:

-Dạ, em nói thầy xinh tươi như con đười ươi ạ! -hắn nhìn thầy đầy tự hào nói mà không biết mình vừa làm điều dại dột xong

Vừa dứt câu, học sinh tứ phía đã cười ầm lên. Ông thầy cảm que hết lớn

-Cậu dám chọc tôi hả? Chạy đủ 100 vòng cho tôi! Nhanh và ngay bây giờ -ông thầy nói xong, mắt nổi lửa, quai hàm bạnh ra

Ôi trời, lần này thì hot boy nhà ta đi đời rồi! lúc này hắn mới biết mình vừa nói một câu rất đại. Phen này tiêu rồi! Không trốn nổi đâu. Hắn thầm than thân trách phận (than cái mồm, trách ông trời sao để hắn dốt văn rồi ăn nói như là chọc tức người ta), ừ rồi bước vào vạch xuất phát. 1 tiếng còi "tuyệt" nổi lên, nhưng chưa gì hắn đã chạy rồi (lí do là thầy tức quá nên thổi rồ to khiến anh ấy phải bật tai chạy trước để tránh thùng mangan nhĩ). Vừa chạy hắn vừa ngẫm "Hóa ra mình cũng có khiếu làm thơ đấy chứ! So sánh hay quá còn gì!" (ôi giờ ông ơi, đó không phải là làm thơ mà là nói móc người khác. Đúng là dốt văn hoàn dốt!!! Ông này bị ATSM rồi, đi chỉnh lại não đi!). Đang há mồm cười sảng sặc mồm nguyện vì mới phát hiện ra "hăng khiếu" của mình thì "rầm", hắn lăn quay ra đất, hoa mắt chóng mặt, sao bay đầy đầu. Hắn ...đắm ...vào ...thầy ...thể dục.

-Cậu chạy cái kiểu gì vậy hả? Miệng cười sảng sặc như thằng điên vừa trốn viện (và như thằng tự kỉ nữa), mắt cứ để đi đâu ấy. Không lẽ ...-thầy nhìn hắn bằng cặp mắt nghi hoặc

-Dạ, không lẽ gì ạ?

-Chạy bộ thích thế sao?

-Dạ, chán ngắt ấy chứ! -hắn hét

-Thế sao em cười nhiều vậy? Hay là dây thần kinh có vấn đề? * _ *

-Em chẳng sao cả, mà em vui một chút thì đã sao chứ? Không lẽ em phải khóc sao?

-Thế à, Vậy em cứ tiếp tục vui đi nhé! Thầy ủng hộ -thầy nói rồi vào căng tin ngồi chơi xơi nước. Hắn lắc đầu, thở dài ngán ngẫm. Một lúc sau thì chuông ra chơi vang lên, nó và Sarah chạy ào ra sân coi kẻ thù ra sao (mấy chị này "tốt bụng" ghê nhĩ?). Nó chạy ra chỗ hắn, cười đều bảo:

-Sao rồi, chạy bộ có tốt không? Tim đã đau chưa? Có cần vào bệnh viện không?

Hắn vừa uống được ngụm nước, chưa kịp đưa chai xuống thì "phụt". Hắn sặc nước rồi "khụ khụ". Ho xong, hắn ngược mắt lên nhìn khuôn mặt rất chi là ngây thơ như con đơ vô (sô) tội của nó rồi cất giọng mỉa mai:

-Cảm ơn cô đã hỏi thăm, tôi rất bình thường. Mà tôi nghĩ nếu có ai đó cần vào bệnh viện thì người đó không phải là tôi

-Vậy theo anh người đó là ai? Đừng có nói là tôi bởi vì tôi rất bình thường, ai bảo tôi vào bệnh viện thì người đó là cờ hó

-Tôi đâu dám bảo cô, tôi bảo con cờ hó đang cần cần rồi sửa linh tinh trước mặt tôi cần vào bệnh viện tâm thần dành cho thú nuôi để điều trị kéo thành chó dại thì chỉ tội cho mấy người bị nó cắn thôi (hic, anh này chơi thâm quá)

-Grừ ...anh (nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh) Vậy hả? Vậy anh cứ tiếp tục nghe nó sửa đi, vì anh hiểu ngôn ngữ của họ hàng cờ hó mà (chị này cũng thâm không kém)

Nói xong nó bỏ đi. Cả hai người đều thấy vừa tức vừa mắc cười (thần giao cách cảm ghê nhĩ?) . Một lúc sau, hắn lại bước vào vạch xuất phát và chạy. Chạy chạy chạy và chạy cho đến hết cả tuần đó mới xong 100 vòng. Và mỗi lần hắn chạy, luôn có hai ánh mắt dõi nghịch nhau dõi theo ...

Hết chương này sẽ chuyển sang một chương hoàn toàn mới, sẽ là hot boy phục thù và có cả 1 cuộc đấu trí giữa hai người, mọi người nhớ ủng hộ và like thật nhiều nhé ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Hot Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hot Boy Trả Thù !!!!

Hắn vừa hoàn thành xong hình phạt khủng khiếp của mình thì lao đầu ngay vào việc nghĩ kế hoạch trả thù nó (đã đến lúc sử dụng chất xám rồi nhĩ?). Sáng hôm sau hắn đến lớp thật sớm, tay cầm một cái hộp thất nơ để trang trí. Vừa đi vừa khúc khích mỉm cười nghĩ bụng để coi nữ hoàng nhà ta ra sao (Ặc, cho nữ hoàng mà như tặng người yêu vậy). HẮN mở cửa vào lớp. "Tốt, chưa có ai!". Thế là hắn đặt cái hộp vào học bàn của nó và nhanh chân ra

ngoài để không ai biết. Một lúc sau, đám nam sinh vào lớp, nhìn thấy cái hộp rồi bàn tán xôn xao:-Ái chà, ai mà tặng quà cho nữ hoàng nhỉ?

-Chắc fan hâm mộ đó mà. Cậu ấy thiếu gì fan

-Gan to nhỉ, không sợ bị từ chối sao?

-Kệ đi, chắc là học sinh khác lớp. Mà vậy thì càng hay chứ sao?

Lúc này hân mới ung dung đi vào, nghĩ bụng: "Fan hâm mộ sao? Áo tưởng!" rồi ném phăng cái cặp vào chỗ. Tụi nam sinh hỏi:

-Cậu sao vậy? Tự nhiên đem cái mặt đưa đám với thái độ đó vào lớp là sao?

-Có gì không vui hả? Nói cho tụi này biết đi!

-Này, đừng nói là ...

Khỏi cần nói cũng biết mấy tên đang nghĩ gì trong đầu (ý nghĩ đen tối đây mà!). Hân nghe vậy, bực mình hét: "Vớ vẩn, không có chuyện như vậy!!!!". Đám nam sinh càng cười to hơn:

-Ha ha, chưa đánh đã khai

-Đúng là giấu đầu hở đuôi

Hân tức tưởi bỏ ra ngoài mặc đám bạn đang bàn tán, chỉ trỏ. Một lúc sau thì nó đến, vừa bước vào cửa lớp thì đã thấy đám bạn đứng tụ tập. Nó ngạc nhiên: "Mấy bà đang bàn tán gì vậy?". Đám con gái quay ra, cười khúc khích: "Nhìn ngăn bàn của cậu đó, xem ra có àh chàng nào để ý đến cậu rồi!". Lúc này nó mới để ý: "Ừ nhỉ, đúng là có cái hộp. Nhưng rốt cuộc là ai?". Nó cứ thế đứng ngây người ra, còn hân đứng ngoài: "Để tôi xem cô xử lý món quà này như thế nào?". Kì thực hân hân đang mong nó trúng kế, hân muốn nó phải là người cầm đầu tiên chứ đừng để ai khác. Bất giác, nó nhìn ra ngoài, thấy hân đang gỡ đầu gỡ tai. "Đừng nó cái hộp này là trò của anh, tôi không dễ mắc lừa anh đâu!". Tuy vậy, nhưng nó cũng rất muốn coi bên trong là cái gì. Thôi thì gió theo chiều nào thuận chiều ấy, nó cũng vững dạ cầm cái hộp cái hộp lên. Bất chợt, tay nó đụng phải cái gì đó lỏng lẻo rất dính. Nó giật mình định buông tay ra thì:

-Á ...á ...áCó cái gì đó vừa dính lại vừa đỏ như ...máu. Cứu với ...

Đám bạn nghe vậy, giật mình, vội vàng tránh xa như thể nó sẽ ăn tươi nuốt sống mình. Tụi con trai thì lại gần, cố giúp nó, cố kéo cái hộp ra khỏi tay nó nhưng vô hiệu, cái hộp vẫn cứ bám chắc vào tay, thậm chí còn bị cái chất lỏng màu đỏ ghê ghê đó dính vào tay. Phải mấy tên xúm xúm lại, mãi mới gỡ ra được. Nhưng lúc này nhìn tay nó chẳng khác nào tay ma cà. Bàn tay đỏ lôm trôm trông rất đáng sợ, đã vậy còn dính. Chưa hết, cái hộp đó còn hơi nặng, có âm thanh "tích tắc ...tích tắc ...tích tắc" giống như một chiếc đồng hồ. Cả lũ tụi nó sợ quá, hét toáng lên. Nó sợ xanh mặt: "Trời ơi, âm thanh đó là của đồng hồ. Không lẽ trong đó có ...". Nó sợ quá, không dám nói tiếp. Đám bạn hỏi:

-Cậu nói cái gì cơ?

-Bom...hẹn...giờ -nó lắp bắp

"Á ...á ...á ..." Tất cả lớp hét lên kinh hãi. Sarah bảo: "Vậy cái thứ dính trên tay cậu là ...là ...là máu sao?". Đến lúc này mọi người mới nhìn vào tay nó, cái chất lỏng đỏ đã bắt đầu khô lại và tỏa ra mùi rất khó chịu. Cả lớp hét lên "a ...a ...a ..." rồi bỏ chạy tán loạn ra khỏi lớp. Chỉ còn nó với Sarah ở lại. Sarah cố gắng trấn tĩnh nó: "Cậu đừng lo, việc trước mắt bây giờ là phải rửa thật sạch tay cậu đã. Sau đó chúng ta sẽ lên báo với cha cậu, chắc sẽ không có chuyện gì đâu!". Lúc này nó sắp phát khóc. Không phải vì sợ quả bom trong hộp mà là vì nó nghĩ mình gây ra tội lỗi. Một nỗi sợ hãi khủng khiếp đang bao trùm lên nó lúc này, không cho nó lối thoát. Mọi thứ trước mắt dần trở nên tối sầm lại, nó vội vã định bỏ chạy nhưng Sarah đã ngăn nó lại, đưa nó đi rửa tay. Bản thân cô cũng cảm thấy rất sợ, vì lúc này cả hai người đều chạm vào cái thứ họ ghét nhất. Đó là máu.

Sau khi xong, cả hai người cùng ra ngoài. Nó vẫn chưa hết hoảng loạn, nói lắp bắp: "Cậu ...cậu lên nói với ba mình đi. Mình sợ lắm, mình không biết nên làm gì lúc này nữa. Cậu để mình ở một góc nào đó bình tĩnh lại có được không? Mình rất sợ ...". Lúc này nó đã bắt đầu khóc. Hai hàng nước mắt chảy dài, lăn trên má. Nó tựa đầu vào vai Sarah mà khóc. Từng giọt nước mắt cứ lần lượt rơi xuống như không bao giờ dứt. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao ông trời cứ bắt nó phải khổ sở như vậy? Hiện giờ nó đang đau lắm, rất đau, như có hàng vạn mũi kim đâm vào tim. Hình ảnh một cô gái đứng tựa vào vai bạn khóc hết nước mắtAi có thể thông cảm cho nó? Hiểu cho nỗi đau của nó? Bây giờ nó chỉ biết nương tựa vào người bạn thân duy nhất của mình. Ôm Sarah thật chặt, thật chặt, sợ chỗ dựa duy nhất sẽ tan biến ...giống như ngày đó ...cái kí ức nghiệt ngã nhất cuộc đời mình ... đang trở lại trong tâm trí Vivian.

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kí Ức Nghiệt Ngã

10 năm trước

Một cô bé 6 tuổi xinh xắn, đáng yêu tựa thiên thần đang tràn ngập vui vẻ, hạnh phúc đứng ngắm mình trước gương. Đây là ngày khai trường đầu tiên trong đời, lần đầu tiên cô bé được mặc bộ đồng phục, được khoác chiếc cặp trên vai. Từ giờ cô bé đã lớn rồi, đã là học sinh, không còn là cô nhóc 5 tuổi nghịch ngợm, mít ướt như ngày nào. Mẹ cô trầm trồ:

-Chà, bảo bối Vivian hay khóc nhè của mẹ ngày nào giờ đã là học sinh lớp 1 rồi. Trông người lớn hẳn lên nha. Kia con, mẹ thấy con đã đẹp lắm rồi, không cần ngắm mình kĩ thế đâu.

-Ừ ừ, cái nơ trên đầu con nhìn thế nào ý, con muốn cái nơ màu hồng nơ cơ, cái nơ này xấu lắm - cô bé chu mỏ lên, phụng phịu đáp lại, trông thật dễ thương

-Mẹ biết rồi, lần sau mẹ sẽ mua màu hồng, mà con gái của mẹ cũng biết làm đẹp cho mình rồi đấy –mẹ cô trêu chọc

-Vivian đã là học sinh rồi, đã là người lớn rồi, đương nhiên là phải biết làm đẹp chứ -Cô bé vỗ ngực (tỏ vẻ ta đây mà)

-Ừ ừ Vivian của mẹ là người lớn rồi. Vậy thì từ nay đừng khóc nhè nữa nha, xấu lắm đấy! Mà thôi, mẹ con mình đi thôi kéo trễ giờ, khoác cặp đi con. Có nặng không con? Để mẹ xách giùm nha?

-Con muốn mình tự xách. Con lớn rồi, những việc mình tự làm được thì không nên làm phiền người khác. Trước đây cô giáo hay nói thế

-Ồ được rồi, Chúng ta đi thôi! Xe đang chờ kia

-Con muốn đi bộ được không mẹ?

-Tất nhiên là được, nhưng mỗi chân thì đừng bắt mẹ công đó

Hai mẹ con nắm tay nhau vui vẻ ra ngoài. Lí do con mình đòi đi bộ bà thừa biết. Vivian muốn thử cảm giác là một học sinh vui vẻ, vô tư tung tăng đi bộ trên đường như bao bạn nhỏ khác. Bà mỉm cười, cảm thấy con mình chừng chặc lên biết bao. Trên đường, dòng người tấp nập đông đúc. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt - ngày khai trường. Vì vậy trên đường không chỉ có dòng người lớn, xe cộ đi lại mà hòa vào đó là những màu áo trắng, những chiếc khăn quàng cổ đỏ tươi đang tung bay trên vai. Ai cũng chung tâm trạng vui vẻ hồi hộp, nhất là với những học sinh bước vào lớp một như Vivian. Mẹ của bé cũng nở một nụ cười thật tươi âu yếm nhìn về phía con gái mình như động viên và chúc mừng. Vivian nhìn vào nụ cười của mẹ, cảm thấy ngạc nhiên lại vừa vui vẻ. Chưa bao giờ cô bé nhìn thấy mẹ mình cười tươi, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc như thế. Nhưng Vivian không biết rằng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng được nhìn thấy nụ cười này. Một bi kịch sắp xảy ra mà cả đời cô bé cũng không quên được. Ông trời cũng thật tàn nhẫn. Đang đi, trời bất chợt đổ cơn mưa nhỏ, ai nấy vội vàng chạy vào các quán, nhà hàng trú mưa. Người chạy đông như kiến, va vào nhau, đẩy nhau ra một bên để chạy. Vivian và mẹ bị mọi người xô đẩy, va vào, cô bé không thể nắm tay mẹ được nữa, tuột ra và ngã xuống lề đường. Mẹ cô rất bức bối và lo lắng, nếu mấy người đó cũng lạc mất con thì sao? Làm ầm lên chắc? Bà vội đứng dậy, tìm con mình. Chắc con bé chỉ ở gần đây thôi! Rõ ràng Vivian bị ngã chỗ này mà, sao giờ không thấy? Bất chợt bà ngẩng đầu lên, thấy rồi, Vivian đang đứng dưới gốc cây xà cừ kia, một cô gái đã dẫn cô bé ra đó. Bà vội chạy thật nhanh ra đó. Ôi không, cái nơ của Vivian bị tuột ra và rơi xuống dưới đường. Cô bé lo lắng: “Làm sao bây giờ? Cái nơ rơi mất rồi, mẹ sẽ la mình cho mà xem! Mình phải xuống nhặt thôi!”. Nghĩ rồi cô bé đi xuống đường. Cái nơ vẫn nằm trên đường, im phăng phắc chờ đợi. Chỉ còn chút nữa thì nhặt được rồi. Một chiếc xe tải đang đến, nó chạy quá tốc độ và tài xế thì không chú ý, đeo tai nghe ngồi huyýt sáo, không lường trước được hậu quả sắp xảy ra. Và rồi

-A ...a ...a ...a ...a ...a

-Rầm ...rầm ...rầm

Một âm thanh vang lên. Cả dòng người như chết lặng, đứng chôn chân tại chỗ, hoảng sợ nhìn cảnh tượng vừa xảy ra. Nhiều người vội vàng che mặt và bịt mắt con lại. Một bi kịch Vivian bị đẩy sang một bên, cả người ngã xuống đường, khuôn mặt nhỏ bé cau lại vì đau, trên trán đầy những vết xước. Chỉ là ác mộng thôi! Ác mộng thôi! Không, không phải sự thật đâu. Hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống, máu cũng bắt đầu chảy, cô bé đang đau lắm, tựa muốn ngất xỉu. Đau? Đau phải vì những vết thương còn con trên người, chúng có là gì? Đau đáng để khóc? Đôi mắt nhỏ bé nhìn vào người nằm phía trước. Đó là người vừa cứu mạng Vivian. Đó là người đã sinh ra cô bé – mẹ của Vivian – đã lao đến đẩy con mình sang một bên trong giây phút nguy hiểm nhất. Bà đã gánh chịu hậu quả thay cho con gái mình, kết quả là bà bị xe tải đâm vào người, bị hất về phía trước, cả người đập mạnh xuống đường. Vivian đứng chôn chân tại chỗ, ngây ngốc nhìn mẹ mình, rồi chạy tới lay bà:

-Mẹ ơi, mẹ ơi! Mẹ ...mẹ tỉnh lại đi! Mẹ ơi!

-Con ...con gái –Đôi tay dính đầy máu nắm lấy tay Vivian. Lúc này chất lỏng đã thấm đỏ cả hai bàn tay nhưng không ai bận tâm đến.

-Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi! Con ...con xin lỗi!

-Con ...không ...cần ...xin ...lỗi ...đâu! Là ...tại ...mẹ - Bà nói, cổ thở gấp gấp

-Con sai rồi, mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi!

Cô bé cố gắng lay mẹ, nhưng thật đáng tiếc, mẹ cô đã ngất xỉu, rất nguy kịch. Một chiếc xe cấp cứu đi tới

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mộng Tưởng

Bên ngoài phòng cấp cứu, đèn vẫn sáng. Vivian đã khóc rất nhiều, ba cô bé đứng dậy, ôm con gái vào lòng, cố gắng an ủi cô cũng là an ủi chính mình. Không khí ảo não, căng thẳng bao trùm. Chờ đợi suốt 3 tiếng đồng hồ, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra. Cha con Vivian chạy tới: - Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng e rằng bà ấy chỉ còn cầm cự nhiều nhất vài ngày nữa thôi. Tôi rất tiếc

Trời ơi. Ba Vivian đứng lặng người, mặt tái mét, đôi mắt vô hồn nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, đầu óc trống rỗng. Vivian tái mặt, hỏi ba bằng giọng hoảng hốt:

-Ba ơi, cầm cự được vài ngày nữa là sao? Có phải mẹ chỉ cần ở trong bệnh viện vài ngày là được về nhà với chúng ta phải không? Tại sao bác sĩ lại nói rất tiếc? Ba ơi ba nói gì đi chứ? Ba ơi!

Ông nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của con gái rồi khẽ nói: -Ba xin lỗi. .

Chỉ là một câu ngắn gọn nhưng khiến cho Vivian hiểu ra tất cả. Đôi môi run lên, nước lại càng nhiều hơn, liên tục chảy xuống. Bác sĩ đã cho phép người thân vào thăm bệnh nhân trong những ngày cuối cùng. Vivian chạy đến lay mẹ: -Mẹ ơi, mẹ nói gì đi. Mẹ sẽ về nhà với con phải không? Mẹ hãy nói đây không phải là sự thật đi mẹ, mẹ ơi!!

-Mẹ ...mẹ xin lỗi –Bà mấp máy môi, hơi thở yếu ớt

-Minh ơi! –Ba Vivian bước vào, khuôn mặt tái nhợt, lặng lẽ ngồi xuống cái ghế. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến ông không biết nói gì. Nhìn con gái mình đầm đìa nước mắt, ông thật sự không cam lòng. Nếu ông có thể làm gì đó cho vợ mình thì chắc chắn ông sẽ không ngại. Vivian cầm lấy đôi bàn tay nhợt nhạt của mẹ, nói trong nước mắt:

-Mẹ ơi, cho dù mẹ có đi, nhưng con xin mẹ hãy ở lại cho tới ngày đầu tiên con được tới lớp. Con sẽ cho mẹ thấy rằng con đã lớn rồi, mẹ không cần phải lo lắng nữa. Và ...mẹ sẽ cầm trên tay bài kiểm tra 100 điểm đầu tiên của con. Mẹ sẽ hãnh diện trước mặt mọi người. Con hứa với mẹ. Mẹ hãy ở lại đi mẹ ơi!

-Vivian, ... mẹ hứa –đôi mắt bà giờ đã tràn đầy những giọt nước, bà đã yên tâm, chuẩn bị sẵn sàng đi rồi. “Cầu chúa hãy che chở cho con gái của con”. Trong bệnh viện, Vivian kể chuyện cho mẹ nghe, lấy nước, chăm sóc mẹ như một người y tá.

Ban đêm, bầu trời lấp lánh những vì sao, mặt trăng tròn tỏa ánh sáng soi bóng trên mặt nước. Đôi tay bé nhỏ chấp lại, khuôn mặt ngẩng lên trời. “Chúa ơi, con xin người hãy cho mẹ con ở lại, người đừng đưa mẹ con đi như vậy”. Nói rồi cô bé đi vào bên trong. Bên trong phòng bệnh

-Tôi có thể nhờ cô một việc được không y tá?

-Vâng, bà cứ nói, ...

-Cô hãy giúp tôi. ...

Oa, đẹp quá! Vivian mở to mắt nhìn. Cô bé thấy mình đang lơ lửng giữa những đám mây trắng bồng bênh. Phía trước là một thế giới tuyệt đẹp, đầy màu sắc. Những bông hoa sặc sỡ đang rung rinh trong nắng, tỏa hương thơm ngát. Những chú chim bay lượn trên bầu trời trong xanh, gió thổi nhẹ. Dễ thương quá! Những thiên thần áo trắng với đôi cánh đang bay lượn xung quanh, tay cầm cây gậy nhỏ có hình ngôi sao. Chưa bao giờ Vivian được nhìn thấy nơi nào đẹp như thế. Có chăng cũng chỉ là tưởng tượng ra qua những câu chuyện của mẹ thôi. Thế giới sắc màu càng mở rộng trước mắt. Điều kì diệu nhất là bé nhìn thấy mẹ đang mỉm cười với mình. Mẹ ơi! Bé reo to, chạy đến với mẹ. Bà bế thốc cô bé lên

-Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm

-Mẹ cũng vậy, mẹ cũng nhớ Vivian nhiều lắm

-Mẹ ở lại đây với con đi mẹ! Con không muốn mẹ đi đâu!

-Mẹ cũng muốn ở lại lắm nhưng đây không phải là thực tại. Chúng ta phải quay lại với thực tế thôi. Đương nhiên mẹ sẽ mãi bên con, Vivian à!

Nói rồi bà biến mất. Chỉ còn một mình Vivian. “Mẹ ơi, mẹ đừng đi mà!”

-Mẹ on vẫn ở đây mà! –một giọng nói vang lên và Vivian mở mắt. Thì ra đó chỉ là một giấc mơ. Sự thật mẹ vẫn đang ở bên cạnh và nắm lấy tay cô bé. Vivian vội vàng VSCN và đi học. Cô bé cũng không quên nói với mẹ: “Mẹ ơi, con nhất định sẽ mang bài kiểm tra 100 điểm về, mẹ hãy chờ con nhé

Mẹ Vivian vẫn nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền. Rồi Vivian ra khỏi phòng và tới trường. Lúc nào cô bé cũng nghĩ tới mẹ. Trống vừa tan là cô bé đã vội vàng tới bệnh viện. Nhưng mẹ vẫn bất động ở trên chiếc giường bệnh. Ngày thứ 2, thứ 3 cũng trôi qua như vậy. Mẹ Vivian vẫn trong trạng thái hôn mê và ngày càng xấu đi. Bác sĩ cũng rất lo lắng và đã thông báo với gia đình nên chuẩn bị trước tinh thần vì bà có thể ra đi bất cứ lúc nào –Cầu chúa, xin người hãy cho mẹ con thêm sức mạnh –đôi tay nhỏ bé chấp lại.

Hôm nay ở lớp Vivian có bài kiểm tra, cô bé đã rất chăm chỉ làm bài. Kết quả thật tuyệt vời – Vivian được 100 điểm. Cảm tờ giấy trên tay, cô bé rom róm nước mắt. “Mẹ ơi, mẹ sắp được nhìn bông hoa đầu tiên của con rồi”. Trống tan học vừa vang lên là cô bé đã tới bệnh viện, lao ngay vào phòng bệnh. “Ba ơi, ba xem nè, con đã được 100 điểm rồi nè. Cuối cùng ước muốn của mẹ cũng thành sự thật rồi. Mẹ ơi, mẹ xem nè

Nhìn chiếc giường trống trơn, cô bé luống cuống hỏi ba:

-Ba ơi, mẹ đâu vậy ?

-Mẹ conông không nói tiếp được

-Ba ơi, mẹ đi đâu rồi, con muốn khoe với mẹ

Ông ôm lấy con gái mình, cố gắng hết sức để nói ra một câu đau lòng nhất: “Mẹ con,bà ấyđã không còn nữa rồi

Không, không, đây không phải là sự thật, là ba đã gạt mình ...

-Ba à, ba đang nói đùa phải không? Mẹ vẫn còn đúng không? Làm sao mẹ có thể đi vậy được? Mẹ đã hứa sẽ ở lại để nhìn điểm 100 của con mà, mẹ ơi!

Cô bé hét lên, mẹ đã thất hứa với cô rồi ...”Mẹ ơi, đã hứa với con rồi mà, tại sao? ...” Ba ôm lấy Vivian: “Ba xin lỗi con!” “Mẹ ơi, mẹ về với con đi, mẹ ơi! ...” Vivian không thể nhìn được nữa, nước mắt tuôn rơi. Khuôn mặt nhỏ bé giờ đây chỉ còn nước mắt ...

-Xin lỗi! –Cô y tá bước vào. –Đây là kỉ vật của vợ ông. Đứng tới hôm kia, bà ấy nhờ tôi viết bức thư này. Có lẽ bà đã cảm thấy mình quá nguy kịch rồi nên mới làm vậy. Đây cũng chính là những lời cuối cùng bà ấy muốn gửi tới hai người. Thành thật chia buồn ...

Nói rồi cô y tá giao lại bức thư cho Vivian rồi ra khỏi phòng. Cầm bức thư trên tay, cô bé run run mở ra ...

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thư Của Mẹ

Cảnh báo : T/g không khuyến khích những ai đang có tâm trạng vui vẻ, hạnh phúc đọc chap này

Gửi Vivian của mẹ!Lúc con xem được lá thư này thì mẹ đã không còn trên thế gian này nữa rồi. Mẹ muốn gửi lời xin lỗi của mình đến con và cả ba con nữa. Vivian! Mẹ xin lỗi vì không thể làm tròn lời hứa của mình đối với con. Chắc con đang giận mẹ lắm phải không? Mẹ cũng muốn ở lại lắm nhưng số mệnh chỉ cho phép mẹ sống đến đây mà thôi. Con hãy hiểu cho mẹ và coi như là sự ích kỉ đi. Con đang buồn, mẹ cũng vậy, mẹ cũng đau khi phải rời xa con, đến một nơi hoàn toàn mới. Nhưng không sao cả, mẹ ra đi mà đôi lại được cho con cuộc sống bình thường thì mẹ sẵn sàng chấp nhận. Tuy có nỗi buồn nhưng cũng có niềm hạnh phúc vì sự hi sinh của mẹ không phải là uổng phí, phải không con? Chúng ta phải chia lìa nhau trong đúng ngày khai trường đầu tiên của con, ngày đến trường đầu tiên của con. Nhưng dù sao mẹ cũng được nhìn con gái của mẹ chững chạc như vậy, và cònra về người lớn với mẹ nữa, mẹ cảm thấy rất hạnh phúc, đối với mẹ như thế là đủ rồi. Con thấy mẹ buồn cười quá không? Rồi mẹ còn được dắt con đi trên vỉa hè đường phố, giống hệt như lúc bà ngoại dắt mẹ đi vậy, mẹ vẫn còn nhớ như in cái cảm giác đó. Rất hồi hộp và háo hức như sắp được đi chơi xa vậy. Con có cảm thấy như thế không?NHưng giờ đây, có lẽ mẹ không bao giờ còn được nhìn thấy con gái của mẹ nữa. Mẹ đã được nhìn thấy con lớn dần lên trong năm năm qua rồi. Tuy khoảng thời gian đó không phải là quá dài nhưng cũng đủ để hình ảnh mẹ không phai trong tâm trí con phải không? Con biết không, con chính là món quà tuyệt nhất mà chúa gửi đến cho mẹ. Lúc con chào đời chính là lúc mẹ hạnh phúc nhất. Lúc con cất tiếng khóc chào đời là vào 3 h sáng. Mẹ cảm tưởng đó chính là thời khắc thiêng liêng nhất của cuộc đời mình. Mẹ đã rất hạnh phúc khi bế con trên tay. Rồi con lớn dần lên, biết bò, biết đi, biết cười, nói, rồi vào trường mầm non. Tất cả đối với mẹ đều là những điều vô giá. Tuy là mẹ không thể tiếp tục nhìn con lớn lên, không thể cầm trên tay bài kiểm tra 100 điểm của con, hay đi đón con vào những buổi chiều, rồi cùng con tham dự những ngày lễ ở trường như bao người khác, hay là an ủi con, bên con khi con có chuyện buồn nhưng mẹ cũng cảm thấy yên tâm, vì con gái mẹ đã lớn rồi. Những điều ấy con sẽ cố gắng vượt qua được mà, phải không? Có lúc mẹ thậm chí trách chúa tại sao lại để mẹ rời xa con nhanh thế, chưa kịp nhìn con trưởng thành mà đã phải đi rồi. Nhưng có lẽ số mệnh của mẹ chỉ được như vậy thôi. "Khi có người hạnh phúc thì cũng có người đau khổ" -người ta vẫn hay nói thế. Trước đây mẹ thấy tự hào và

hạnh phúc bao nhiêu thì giờ mẹ lại buồn bấy nhiêu. Ai trong đời cũng có lúc vui, lúc buồn. Vậy nên con đừng cảm thấy rằng mình là đứa trẻ bất hạnh. Bên cạnh con vẫn còn có ba, có bác, có người thân, ...Tất cả mọi người đều yêu thương con cả. Và trên đời này cũng có rất nhiều đứa trẻ cùng hoàn cảnh, thậm chí là bất hạnh hơn. Vivian của mẹ hiểu điều đó chứ? Mẹ tự hỏi rằng liệu con có đủ can đảm bước tiếp, quên đi điều này hay không? Mẹ băn khoăn lắm. Con có thể làm được, mẹ hy vọng là vậy. À, mà không biết mẹ sẽ đi tới đâu nhỉ? Thiên đường hay địa ngục? Nếu được lên thiên đường, mẹ vẫn sẽ được trông thấy con. Trước đây mẹ đã từng nói sẽ không bao giờ rời xa con mà, đúng không? Ngay cả khi mẹ không còn trên cõi đời này nữa. Mẹ tin là chúa cũng sẽ ở bên con và che chở cho con. Người ta nói chúa sẽ không bao giờ bỏ rơi bất kì ai cả. Con đừng lo lắng nữa. Mà bài kiểm tra 100 điểm con đã đạt được chưa vậy? Mẹ rất mong nó đấy. Tuy là mẹ không thể sống cho tới lúc con giành được nó nhưng mẹ chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của con là mẹ đã hạnh phúc rồi. Có người mẹ nào lại không thấy vui khi con mình đạt điểm tốt chứ? Có thể con nghĩ những lời này của mẹ chỉ là để bào chữa cho sự ích kỉ của mình, mẹ cũng không có gì để biện minh cả, mẹ đã không làm tròn lời hứa của mình lại còn nói những lời này. Con có thấy mẹ giả tạo không? Cuộc đời sau này không có mẹ, Vivian cần phải kiên cường lên sống tốt hơn đó. Cả một tương lai tươi sáng của con còn chưa bắt đầu. Mẹ đang tưởng tượng ra con gái mẹ trong trang phục nữ sinh cấp hai, rồi thì cấp ba nè, còn cả hình ảnh rạng rỡ, hạnh phúc của con khi vào đại học, lúc tốt nghiệp nữa. Từng hình ảnh cứ dần hiện lên làm mẹ cảm thấy nuôi tiếc biết bao! Giá mẹ có thể sống đến lúc đó. Và sau này, con cũng sẽ gặp được người con trai mình yêu thôi, giống như mẹ vậy. Vivian muốn có người chồng như thế nào? Một người đàn ông tốt, hết lòng vì gia đình giống như ba con nhỉ? Mẹ đang tưởng tượng ra hình Vivian trong trang phục cô dâu nè. Con gái của mẹ là xinh nhất luôn! Cho mẹ gửi lời chúc đến hai đứa nha! Con gái của mẹ mới 5 tuổi mà mẹ đã tưởng tượng ra đủ thứ chuyện về sau rồi, hay thật nhỉ? Mong rằng con sẽ có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, trở thành người có ích, đó là những ước muốn cuối cùng của mẹ. Minh à! Em xin lỗi vì không thể làm tròn lời thề ở bên cạnh hai bố con đến cuối đời được. Hãy tha lỗi cho em. Em hy vọng mình có thể làm tốt vai trò của một người cha, thay em chăm sóc tốt cho Vivian, đừng để con bé phải buồn và cô đơn. Em cũng mong mình có thể vượt qua nỗi buồn này, bên cạnh Vivian, giúp con bé có dũng khí bước tiếp. Hai bố con hãy cố gắng sống tốt. Mẹ yêu

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trở Về Thực Tế

Đọc xong những dòng thư của mẹ mà Vivian cảm thấy đau lòng. Hóa ra mẹ lúc nào cũng nghĩ đến cô bé cả. Bất chợt, bé nhớ lại lời mẹ nói trong giấc mơ: “Mẹ sẽ mãi bên cạnh Vivian, không bao giờ đi đâu hết. Con đừng lo lắng!”. Bấy giờ trong đầu cô bé cứ nghĩ đến lời nói đó. “Đúng, mình phải kiên cường lên, mạnh mẽ lên, vì mẹ không bao giờ rời xa mình, không bao giờ đâu. Mình sẽ không để sự hi sinh của mẹ là vô ích đâu. Mẹ yên tâm nhé!”

Mới đó mà đã 10 năm trôi qua. Từng loạt ảnh, từng kí ức cứ trôi dạt trong đầu Vivian. Nó tỉnh lại, thấy mình đang ở trong phòng y tế trường. Sarah quờ quơ tay trước mặt nó:

-Cậu sao vậy? Có chuyện gì à?

Lúc này nó mới ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

-Không có gì đâu –rồi nó cúi xuống nhìn bàn tay mình

-Cậu lên báo với ba mình chưa vậy?

-À, được rồi. Vậy cậu ở đây một lát nhé! Mình sẽ quay lại ngay!

Nói xong, Sarah lập tức chạy đi. Chỉ còn lại một mình nó ngồi dựa đầu vào tường. “Mẹ ơi!” –nó gọi thầm. “Nhanh thật mẹ nhỉ? Mới đó mà đã 10 năm rồi, mẹ có còn bên cạnh con như lời hứa không hả mẹ?”. Nhớ năm ấy, mẹ nó đã ra đi mà không cho nó có cơ hội nhìn mặt bà lần cuối, để Vivian bỡ ngỡ với bài kiểm tra 100 điểm trên tay. Từ đó nó trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn để mẹ nó an tâm. Nhưng rồi, giờ đây

-Cái gì? Kê nào mà dám đùa ác vậy chứ? –Ông hiệu trưởng quát lớn

-Dạ, lúc tụi em vào lớp thì đã thấy như thế rồi

-Grừ, tôi mà bắt được ai thì người đó đừng hòng yên ổn ... (Có lẽ hot boy sắp được nhận quà rồi đây !!!!!!!). Ngồi im lặng một lúc lâu, nó quay trở về lớp. Lúc này mọi người đã vào lớp đầy đủ cả và ông hiệu trưởng cùng giáo viên chủ nhiệm cũng vừa vào.

-Rốt cuộc ai là người làm chuyện này hả????????? –Ông hiệu trưởng quát

Cả lớp im thin thít, không ai dám mở miệng lên tiếng. Hắn thì vẫn chúi đầu vào màn hình chơi Ipad game, bỏ ngoài tai những lời nói kia (anh này gan to quá nhỉ???)

-Thôi được, nếu có bất kì học sinh nào nhìn thấy ai khả nghi vào lớp này thì báo cho tôi biết và chắc chắnhắn sẽ phải nhận hậu quả thích đáng ... đáng ...áng ...áng ...áng ...(*_*)

Hắn đang ngồi chơi điện tử thì “rầm ...rầm ...” (đáng đời, cho chết :))). Cả người hắn từ trên ghế lao xuống, suýt nữa thì ...răng cắm xuống đất, mông

chống lên trời (quả ngoạn mục, công nhận bài phát biểu của thầy hay thật)

-Em làm trò gì vậy hả Kenneth? –cô chủ nhiệm bức bối

-Dạ, tại em bất cần, hi hi –hắn gãi đầu cười

-Á à, đang chơi điện tử phải không? Tay vẫn cầm Ipad đây này

-Á, cô ơi, em không có

-Không với có cái gì? Tôi quyết định tịch thu nó, phạt em vì tội không tôn trọng giáo viên

Nói rồi cô mang ra ngoài. Tội nghiệp Kenneth, hắn cứ đứng như tượng tại chỗ, há hốc mồm, tròn xoe mắt vì tiếc của. Giờ ra chơi ... “A ...a ...a ... Ipad ơi! A ...a ...a ...”

-Cậu đang làm cái trò gì vậy hả???? –tụi con gái tức giận

-Còn không thấy sao? Tôi mất cái Ipad đắt tiền thì tôi ngồi khóc thương nó chứ sao? (hic, cha này khủng rồi sao?) Nó nhập từ Hàn Quốc đó, mất bao công sức mới mua được mà Ừa, mà liên quan gì tới mấy người hả??

-Quốc với xeng gì ở đây hả? Cậu đang làm phiền tụi này đó!

-Thì cậu bị tai lại, tôi đâu có bắt cậu nghe đâu?

-Im mồm lại đi!!!! – nó tức giận, hai tay đập xuống bàn rồi đi ra khỏi lớp. “Hừ, cô ta sao vậy chứ?” –hắn bắn khoản (tò vè vô tội vừa thôi ông ơi! Người ta vì trò đùa của ông mà thế đấy!) Nó đi trên hành lang, đôi mắt vô hồn, đầu vẫn còn hơi đau, rồi chống tay lên tường. “Giá như mẹ có ở đây!” –nó nhủ thầm. Trong lớp, hắn thấy nó như thế thì vụt chạy ra khỏi lớp đi tìm nó (chà, nghĩ tới người ta rồi kìa). Hắn chạy khắp hành lang, vào từng phòng một. Lúc chạy ngang qua phòng hội đồng, cảnh tượng* *. Mấy thầy cô xúm xít lại, xem giáo viên chủ nhiệm lớp hắn chơi điện tử ở cái Ipad ..vừa thu của hắn, mồm nói không ngừng. “Grừ, tức chết đi được!”. Nhìn thấy cái Ipad đắt tiền của mình là hắn lại không chịu được, chỉ muốn vào giật lại. Nhưng còn một chuyện khác quan trọng hơn, hắn lại chạy vụt đi. “Hừ, nhất định tôi sẽ lấy lại!”. Hắn đảo mắt xung quanh tìm kiếm nó. Hắn thấy rồi, nó đang đứng dựa vào tường, khuôn mặt đượm buồn. Hắn đột nhiên thấy một chút hối hận, trò đùa của hắn có vẻ đi quá xa rồi. Hắn định tiến lại gần thì ...

-Mẹ ơi!

Nói xong hai từ ngắn gọn, nó bật khóc. Nước mắt đã rơi đầy mặt trên nó. Nó từ từ ngồi xuống, thu mình lại, nép mặt vào, rồi cứ như thế. Hắn đứng gần đó tuy nghe thấy nó gọi mẹ nhưng không hiểu vì sao nó lại phản ứng như thế. Tại sao nó lại sợ hãi, rồi khóc gọi mẹ? Hai câu hỏi đó cứ hiện lên trong đầu khiến hắn rối tung lên, chẳng biết phải làm gì bây giờ. Rồi hắn nhẹ nhàng tiến lại gần nó, vỗ vào vai nó:

-Này ...

Nó ngẩng đầu lên, hắn nhìn đôi mắt đầm nước của nó mà thấy buồn, luống cuống đưa khăn cho nó

-Nè ... -hắn chìa cái khăn ra nhưng nó lại gạt đi

-Tôi không sao cả, làm ơn đừng cố tỏ ra thương hại tôi, làm ơn ... -nó nói chưa hết câu thì ngã xuống ... Trong phòng y tế, không khí tẻ nhạt, căng thẳng. Hắn mở mắt ra nhìn đồng hồ, nó đã ngủ gần 1 tiếng đồng hồ rồi mà chưa tỉnh. Bất chợt, môi nó mấp máy: “Mẹ ơi, mẹ có ở đây không? Mẹ ơi!”. Nước từ trên mắt nó lại rơi xuống. Hắn im lặng. Lại là gọi mẹ. Không lẽ mẹ nó không sống chung với nó sao? (sống chung thì đã tốt). Nó lại nói mê: “10 năm qua rồi mẹ nhỉ?”. Nói xong, nó mỉm cười rồi im lặng. 10 năm! “Đừng nói là mẹ nó đã không sống với nó trong 10 năm đó?” –hắn suy nghĩ, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cô Bé 10 Năm Trước

Một buổi sáng chủ nhật

-Kính cong ... kính cong ...-tiếng chuông cửa vang lên

-Chờ chút, tôi ra ngay –bà giúp việc đáp. Bà ra mở cửa

-Ừa, cậu là ...

-Cháu là Kenneth, bạn cùng lớp với Sarah. Cô ấy có nhà không hả đi ?

-À, có đấy, nó giờ này vẫn đang ngủ nè, chưa có dậy đâu –bà vừa nói vừa cười "Cháu vào đi". Hấn bước vào trong nhà, mắt ngó trước ngó sau như một kẻ có ý định ăn t...rộm

-Cháu ngồi đây một lát nhé, đi đi gọi nó

-Dạ ...

Một lát sau, Sarah xuống dưới nhà. Nhìn thấy Kenneth, cô lại không tìm được tức giận. Đã khiến bạn cô ra nông nổi này, giờ lại còn phá luôn cả giấc ngủ của cô nữa

-Cậu tới đây có việc gì không? -Mặt cô lạnh lùng

-Đương nhiên là có chứ. Tôi sẽ vào chủ đề chính luôn. Cậu là bạn thân của Vivian đúng không? Vậy cậu có biết chuyện gì đã xảy ra 10 năm trước liên quan đến mẹ cậu ta không?

-Cái gì? ...-Sarah tròn tròn mắt, tuy trong lòng cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. "Tôi chẳng biết chuyện gì cả. Mà điều đó liên quan gì đến cậu chứ?"

-Tôi chỉ hỏi vậy thôi, mà đúng là cậu không biết gì chứ?

Sarah cố gắng nuốt nước bọt, ra sức gật đầu “Không có”. Hấn cười thầm trong lòng. Bộ cô coi hấn là đứa con nít ba tuổi hay sao? Hấn thừa biết Sarah đang gạt mình nhưng vẫn tỏ vẻ tin tưởng.

-Vậy thôi tôi về

-Chờ đã –Sarah hét lớn

-Gì vậy? –hấn thừa biết cô kiêu gì cũng không nhịn được mà phun ra bí mật nhưng vẫn cố tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Làm sao cậu biết được mẹ của Vivian hả? Đừng nói ...cậu ...chính cậu là kẻ ...bỏ cái hộp vào ngăn bàn cậu ấy đó

Thấy Sarah “chưa đánh đã khai”, hấn cười: “Tôi nghe mọi người nói vậy thôi. Với lại tôi cũng thấy cô ta cứ lẩm bẩm gọi “Mẹ ơi” như người mất hồn vậy, lại còn nói cái gì mà 10 năm trước nữa”.

-Cậu ...Tôi không tin ...Nếu cậu muốn biết chuyện gì đã xảy ra thì hãy mau thừa nhận đi. Chỉ có cậu mới có khả năng làm thôi

-Tức là cậu biết điều đó sao?

-Đúng, tôi biết, biết rất rõ. Cậu làm ơn thú nhận đi!

NGhe Sarah nói thế, hấn càng nôn nóng muốn biết. Thôi thì đành vậy. “Đúng, là tôi làm, để trả thù cậu ta vì đã làm tôi bẽ mặt đó”. Sarah nghe xong mà bàng hoàng, tức nghẹn họng, chỉ ức không thể xông đến cho cậu ta vài đòn. Bạn cô khiến cho cậu ta bẽ mặt như vậy thì cậu ta có quyền chạm vào vết thương sâu trong lòng Vivian sao? Vết thương chưa lành, hấn lại làm nó tấy lên, hơn nữa còn không biết xấu hổ mà thừa nhận

-Rồi, tôi thú nhận rồi đó, cô mau nói đi chứ!

-Cậu-Sarah xông đến, túm lấy cổ áo hấn mà hét

-Tại sao cậu có thể độc ác như vậy chứ? Rốt cuộc cậu có còn tình thương nữa hay không hả?

-Hả? Độc ác? Tình thương? Cậu đang nói cái quái gì vậy?

-Là cái này nè! –Dứt lời, Sarah vung tay, đấm cho hấn một cái đau vào mặt. May là hấn có phòng thủ nên kịp giữ tay cô lại

-Cậu ...Vivian đáng bị vậy sao hả? Cậu là kẻ không có lương tâm

Cái gì? Hấn tròn tròn mắt. Cái gì mà không có lương tâm chứ?

-Rốt cuộc là gì hả? Cậu mau nói cho rõ ràng đi chứ?

-Được –Sarah hạ giọng “Tôi sẽ nói cho cậu nghe, nhưng chỉ với một điều kiện”

-Điều kiện gì?

-Sau khi nói xong, cậu không được chế giễu hay lấy nó để làm trò tiêu khiển, lời nó ra làm trò đùa

-Được, cô nói đi

Sarah ngồi xuống, từng chuyện, từng chuyện kể lại cho hần, giống như chính Vivian đang kể lại với thái độ cực kì tức giận. 15 phút sau ...

-Tôi nói xong rồi đó, cậu có thể về

Hần chống tay, buồn bã bước xuống cầu thang. Hần đã gây nên tội ác sao? Vết thương trong quá khứ của nó chưa lành lại, hần cứ thế mà bới lên, chà trách sao nó chẳng có vẻ gì là tức giận, căm thù mà cảm thấy buồn bã, liên tục gọi mẹ ...

Nỗi đau không có mẹ ...

Trong suốt 10 năm ...

Những giọt nước mắt chảy trên trang thư đó ...

Những lúc mơ hồ khóc gọi mẹ ...

Tất cả đều đã rõ

Bên ngoài trông mạnh mẽ như vậy, thì ra chỉ là một con người yếu ớt, nhạy cảm, dùng những trò quậy phá để quên đi quá khứ, đối diện với thực tại. Nó là như vậy ... "Xem ra mình đã sai rồi!" –hần nhủ thầm. Trước kia khi nghe nói đến nó, hần cứ nghĩ rằng nó là kẻ chẳng biết sợ là gì, coi trời bằng vung, giờ mới rõ

Hần bước đi trên đường, mộng lung nghĩ về quá khứ. 10 năm trước, hần cũng đã chứng kiến cảnh một chiếc xe tải suýt đâm vào một bé gái, và trong lúc nguy hiểm nhất thì mẹ cô bé đã là người bị đâm, cô bé thì bị hất sang bên đường.

Chờ đã ...

10 năm ...

Cũng đúng vào ngày khai giảng đó ...

Cũng trên con phố đó ...

Cũng vào buổi sáng đó ...

Đừng nói là

Hần mỉm cười, thì ra là như thế. Chà trách sao hần nhìn mặt nó mà cảm thấy quen, ra chính là cô bé 10 năm trước đó. Quả thật hần cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng thương cho nó. "Mình nên làm gì bây giờ đây?" –hần vò đầu bứt tai. Nếu nó biết là do hần làm thì sẽ phản ứng ra sao? Tức giận? Nhảy vào đâm hần? Không thêm nói nửa lời? Hay ...nói với hiệu trưởng? Thôi rồi, ...nếu vậy ...hần lại đi đòi mất!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lời Thú Nhận Muộn Màng (1)

Sáng hôm sau Hần nhìn cổng trường mà băn khoăn không biết có nên vào hay không. Sau một hồi lưỡng lự hần dừng cảm bước vào, tự nhủ rằng mình phải nhận hậu quả. Vừa vào cửa lớp thì ...

-Sao cơ, cãi nhau á? Ở đâu?

-Tui không biết, mọi người đang tập trung đây ngoài căng tin kia

Hần nghe thế liền nhảy bổ vào

-Ai cãi nhau với ai vậy? Cho tui biết với

-Vivian với Martha, ở ngoài căng tin kia

Hắn nghe thế, chạy vụt ra khỏi lớp. Vừa bước chân vào căng tin thì đã ...

-Ái chà, nữ hoàng Vivian của chúng ta hôm qua vừa bị người ta chơi xấu, mít ướt khóc gọi mẹ, giờ lại tới gây sự cơ đấy

-Mày coi lại đi, ai mới là người gây sự trước hả? Khóc sao? Nếu bây giờ có bom ngay trước mặt mày, máu me dính đầy người mày và cả cái hộp bom thì chắc mày sợ chạy té khói, đáí “dzầm” ngay tại chỗ chứ không phải mỗi khóc đầu nhĩ? Phải không “bạn” Martha?

Nó cố tình nhấn mạnh chữ “bạn”. Martha thì đỏ mặt tía tai, mọi người thì bắt đầu bàn tán

-Cái gì mà chạy té khói chứ? Tao đâu có ăn ở thất đức như mày. Cho đáng đời, quả báo mà mày đáng nhận đó

-Phải không, hay là có người đang nôm nớp lo sợ chuyện đó sẽ tới với mình. Cố gắng về tu tâm tích đức, giữ tâm hồn thanh thản đi nhé! Kẻo lúc ngủ cũng lo lắng rồi tè “dzầm” thì không ai chịu cho đâu

Bàn dân thiên hạ lại càng xôn xao hơn, thậm chí đã có kẻ tùm tùm cười, thầm chế giễu Martha. Nó lại tiếp tục “chanh chua”

-Ai ăn ở thất đức thì chưa biết đâu, coi lại mình đi. Mua cả thùng mỹ phẩm về mà cái mặt vẫn đầy tàn nhang với mụn. Thật là dọa người! Mỗi ngày đến lớp là cả một lớp phấn dày cộp như cái cục gạch trên mặt. Đeo cả “mặt nạ phấn” đi học à?

-Tao không có thừa tiền. Cũng còn hơn mày, đồ con gái da mặt dày hơn da trâu mà không biết soi gương coi lại để che đi, còn cố tình khoe ra. Đúng là không biết xấu hổ

-Tao không cần phải che đi vì tao biết rõ mặt mình như thế nào, không đến phiên con chó như mày dạy bảo. Còn mày sao? Mặt cò hó thì vẫn là cò hó thôi, dù có đồ cả thùng phấn lên mặt thì cũng chẳng có con cá nào mắc câu đâu. Lãng lơ như mày tốt nhất nên cầu chúa rằng mình sẽ không xấu thêm nữa đi (hic *nổi da gà*)

Nó vênh mặt lên, đắc thắng. Nó chả thừa hơi đi đánh nhau với con nhỏ này làm gì cho bẩn tay, phí sức. Còn Martha thì tức nghẹn họng, mọi người xung quanh cũng đang cười vào mặt cô ta. Đúng là không biết lượng sức, đã xấu còn đòi câu zai đẹp! Hảo huyền!. "Vivian, mày nhớ câu nói đó vào, tao sẽ không tha cho mày đâu!". Trống vào lớp ...

Giờ ra chơi ...

-Cậu định đi đâu vậy hả? –Sarah lo lắng hỏi nó

-Tớ đi xuống căng tin, tiếp tục cho con nhỏ đó một bài học

-Hả? Cậu có bị làm sao không vậy? Lỡ như hai người đánh nhau, rồi chuyện này đến tai hiệu trưởng thì cậu sẽ gặp rắc rối đó

-Không sao đâu mà ... -nó vừa dứt lời, một bàn tay kéo nó đi

“Cậu làm trò gì vậy hả?” –nó bức bối hẳn. “Tôi ...” –hắn định nói ra nhưng nghĩ đến ông hiệu trưởng lại rùng mình.

-Chiều nay gặp nhau tại công viên đi, tôi có chuyện cần nói

-Chuyện gì? –nó ngạc nhiên

-Đến thì tôi sẽ nói

-Tôi không có thời gian, nói ngay bây giờ đi

-Tại sao phải là bây giờ?

Nó á khẩu. “Này thì tại sao này”, nó đáp cho hắn một cái. “Á ... á ...”, hắn ôm bàn chân đau, co giò nhảy lò cò tại chỗ, miệng kêu la (@_@). “Cậu dám ...”. “Dám cái gì mà dám, nói cho cậu biết, nếu muốn đòi co với tôi thì từ giờ hãy nâng cao cảnh giác đi là vừa”. Nói xong, nó chạy biến luôn, để lại hắn “đi” bằng một chân (biểu diễn xiếc ... người). Vừa đi đến cửa thì ... ”rầm ...” –hắn đâm đầu ngay vào cánh cửa. “Cái mũi của tôi ...”. Giờ thì hắn đang ở trong tình thế “một tay ôm chân, một tay ôm mũi” (rất tài tình)

Buổi chiều ở công viên. Nó mặc cái quần jean và áo sơ mi “mốt”. Hắn ngây người, miệng há to, thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng

-Tôi tới rồi! Muốn nói gì thì nói nhanh lên –nó háng giọng, kéo hắn về thực tế

-À, thật ra ...

Hắn đang chần chừ không biết có nên nói hay không. Nếu không nói ra, hắn cảm thấy rất ngột ngạt khó chịu, nỗi lòng đè gánh trong người không thể nào tống khứ ra ngoài được. Nếu nói ra, hắn cảm thấy thanh thản hơn, nhưng khi đối diện với vẻ mặt đau khổ và tức giận của nó thì lại không thể nào chịu được

-Nói nhanh lên –nó gắt

-Tôi ... -hắn cố lấy hết dũng khí “Tôi ...chính ...chính là người đã bỏ cái hộp vào ngăn bàn cậu”.

Nó cũng người ...

Cuối cùng nó cũng được nghe câu nói mình mong chờ nhất từ hắn, nhưng cũng không khỏi giật mình

-Tôi biết ...

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lời Thú Nhận Muộn Màng (2)

-Cái gì? Cậu biết rồi sao?

-Tôi biết. Khi nhìn thấy phản ứng của cậu là tôi biết rồi

-Nếu vậy thì tại sao cậu không đi nói với hiệu trưởng đi? Tại sao lại cố tình tỏ ra đáng thương vậy chứ? –hắn hét vào mặt nó

-Tôi hi vọng cậu sẽ là người tự thú chứ không phải tôi –nó trả lời một cách điềm đạm

-Cậu muốn biến tôi thành một thằng ngốc chứ gì? Nói cho cậu biết, tôi sẽ không mắc mưu cậu đâu

-Cái đó tùy cậu. Dù sao cậu cũng đã thừa nhận rồi, tôi sẽ bỏ qua cho cậu lần này. Chỉ cần từ giờ cậu đừng nhắc lại nữa

-Được, từ giờ tôi sẽ không nhắc lại. Cảm ơn. Vậy đi, chiều mai cậu có rảnh không? Tôi sẽ đưa cậu tới một nơi

-Hả? À ...ừ ... được rồi, hẹn chiều ngày mai

Tối hôm đó về nhà, cả người đều thấy nhẹ nhõm và ngủ rất ngon vì đã trút bỏ được gánh nặng. Sáng hôm sau tới lớp ...

-Trời, Martha, cậu nhìn kia, Kenneth đang đi với Vivian kia, thật là tức chết đi được. Cậu mau làm gì đi chứ

Martha nhìn ra ngoài, thấy nó và hắn đang đi vào giữa những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. “Grừ, mày muốn giành Kenneth sao? Được thôi, tao sẽ không cho mày toại nguyện đâu!”

-Cậu vào lớp trước đi, tôi tới hội trường một lát –nó nghĩ ra mình còn một chuyện quan trọng nên chạy biến đi luôn để lại hắn đứng đó ngơ ngác

Martha nở nụ cười “Cơ hội đến rồi”

-Xin chào –Martha từ đâu nhảy ra làm hắn giật bắn mình

-...Cha ...Chào ...cô –hắn lắp bắp

- Cậu đi có một mình hả? Có muốn tôi đi cùng không? Tôi cũng tiện đường đến đây đó

Martha không cho hắn có cơ hội trả lời mà kéo hắn đi luôn. Vậy là hiện giờ người đi bên cạnh hắn không phải là nó mà là Martha. Chính điều đó lại càng thu hút những ánh mắt ngạc nhiên chứa đầy sự ghen tỵ. “Khởi đầu tốt đẹp” –Cô ta cười thầm. Hắn thì chẳng có phản ứng gì vì hắn thừa biết mục đích của Martha, chỉ là muốn cô ta sẽ giữ trò gì nên cố tỏ ra thân thiện. Lúc Martha nhảy ra, hắn đã nhìn vào mặt cô ta – một lớp phấn dày cộm, đôi môi đỏ choét. Mùi nước hoa sực nức (Lại còn làm ra vẻ thỏ con ngây thơ) làm hắn cảm thấy kinh sợ, chỉ muốn tìm ngay một cái xô để mà ới rồi ngất xỉu là vừa. “Hic, Chúa ơi, đáng ra mình không nên đi cùng cô ta làm gì” (@_@). Hắn cố nuốt nước bọt, nín thở để không phải hít cái mùi kinh khủng kia. Cuối cùng cũng vào đến lớp ...

-Tạm biệt, mai gặp lại

“Hừ, ai mà thèm gặp lại cô. Chỉ có điên mới muốn”. Hắn sắp ngất thở đến nơi rồi. Martha thì mỉm cười một cái thật tươi rồi còn gửi lại cho hắn một nụ hôn gió làm mấy tên trong lớp tròn xoe mắt. Hắn sau khi nhận được thì “sồn gai ốc, nổi da gà”, muốn té xỉu tại chỗ. Cô ta vừa đi khỏi, hot boy nhà ta chạy ù vào WC nôn thốc nôn tháo

-Oe ... ọe, thật kinh khủng, không ngờ mình lại đụng phải thứ con gái như thế, ọe ...

Từ trước đến nay có rất nhiều người hâm mộ và muốn làm quen, câu dẫn, lấy lòng hấn nhưng chưa bao giờ thấy ai mặt dày như Martha (đệ nhất mặt dày, sắc nhọn như cái máy cày). Đồng đánh, chảnh chọe, rắc rối, khinh người, thật nhức đầu, mới nghĩ đến thôi đã thấy rùng mình. Vừa về đến lớp thì ...

-Ái chà, không ngờ cậu lại đi cùng Martha –nó mĩa mai

-Cậu ...biết rồi hả? Tôi ...xin lỗi

-Cậu có làm gì sai đâu mà xin với chả lỗi. Tôi còn tưởng cậu biết rõ cô ta là người như thế nào chứ. Hóa ra tôi nhầm à?

-Tôi biết chứ, tôi biết cả mục đích của cậu ta, chỉ là tôi muốn xem cậu ta sẽ giờ trò gì thôi-hấn mạnh miệng –mà thôi, cũng có liên quan gì đến cậu đâu, bái bai ...-hấn nhún vai đắc ý rồi bỏ đi làm nó tức lộn ruột chỉ muốn tới cho cậu ta một nhát bay lên heaven. Buổi chiều

-Cậu đưa tôi đi đâu vậy? –nó trèo lên con xe Benz của hấn, không nhìn được mà hỏi

-Lát nữa cậu sẽ biết

-Đừng đưa tôi xuống địa ngục là được –nó lằm bằm

-Cậu nói cái gì? –hấn nhú mày quay ra hỏi

-À ...không có gì. Hi hi. Cậu xem kia, tiệm ăn đó đông người quá! –nó đánh trống lảng, chỉ tay về phía một quán ăn

-Muốn tới đó à? –hấn đổi giọng

-Hả? Không ...không có. Mà chẳng phải cậu định đưa tôi đi đâu sao?

-Nếu cậu muốn thì không cần tới đó nữa, tôi cho cậu đi ăn, càng đỡ tốn tiền –hấn nở nụ cười châm chọc

Cái gì? Chính hấn mời nó đi chơi, giờ lại lo hết tiền là sao? Lại còn nói vậy khác gì bảo nó là con heo ham ăn?

-Nếu vậy tôi sẽ ăn thật nhiều cho cậu cháy túi

-Cứ tự nhiên –hấn quăng lại một trái bơ cho nó rồi lại im lặng hết quãng đường "Tới nơi rồi, xuống thôi"

Nó vừa bước xuống thì ...-Oa, đông người thật đó

Thì ra hấn đưa nó tới công viên giải trí để nó có thể vui chơi thoải mái, quên hết buồn phiền (tâm lý ghê). Vừa vào đến cổng, hấn và nó đã trở thành tâm điểm. Mọi người nhìn vào còn tưởng đây là ...một cặp tình nhân đang đi chơi (sự thật thì ngược lại đó mấy MÃ Ạ). Hấn với nó đi dạo, hết nhìn thứ này lại xem thứ kia

-Cô cậu có muốn ăn kem không? –Bác bán kem đẩy xe hàng đi tới chỗ hai người

-Dạ, cô cho cháu hai que –hấn cười, khoe hàm răng trắng đều

Bác vừa lấy kem vừa cười

-Chà, cô cậu là người yêu hả? Nhìn đẹp đôi lắm đó

-Dạ, không phải đâu ạ -hấn đỏ mặt, còn nó cũng cúi xuống

-Đây, của hai đứa đây. Đi chơi vui về nha! –bác khá vui khi thấy phản ứng của hấn và nó

-Vâng ạ -nó đáp

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quý Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lời Thú Nhận Muộn Màng (3)

Đi dạo thêm vài vòng nữa, nó với hấn dừng lại trước trò đu quay lồng. Nó cứ dán mắt vào làm hấn ngạc nhiên

-Thích không? –hấn hỏi nhẹ

Trong đầu nó lại hiện lên cảnh mẹ và nó hồi nó 4 tuổi, hai người cũng từng đi qua một công viên

-Con thích không? –mẹ nó hỏi khi thấy nó cứ nhìn vào trò đu lồng với vẻ mặt thèm thuồng

-Mẹ ơi, con chơi được không?

-Được, khi nào lớn mẹ sẽ đưa con đi chơi

-Oa,mẹ hứa rồi đó! Móc ngoéo nha? –nó hồn nhiên đưa ngón út ra

-Ừ, mẹ hứa –bà cũng đưa tay ra. Nhưng kết quả là lời hứa đó không bao giờ thành sự thật

-Cậu sao vậy? –hấn quơ tay

-Cậu biết không? Mẹ tôi cũng từng hứa sẽ cho tôi chơi trò đu quay lồng này đó. Nhưng mà ... -nó kể, khuôn mặt có chút mất mát

-Tôi ...không biết, thành thật xin lỗi

-Sao cậu cứ xin lỗi tôi vậy hả? Cậu có làm gì sai đâu? Nói cho cậu biết, nếu từ giờ cậu mà còn như vậy nữa, tôi sẽ không nói chuyện với cậu nữa

Nó nói rồi kéo tay lên đu. Cảnh vật nhìn từ trên cao xuống trông thật khác lạ, thích thú làm sao! Lâu lắm rồi nó mới được vui vẻ như vậy. Hấn sực nhớ còn một chuyện còn chưa nói với nó

-À, tôi còn một chuyện chưa nói với cậu

-Chuyện gì? –nó ngạc nhiên, bộ còn chuyện nữa sao?

-Thật ra, ...tôi đã gặp cậu từ trước đó rồi, trước khi vào trường này

-Ế, thật hả? Lúc nào vậy? Ở đâu? Mấy giờ? Sao tôi lại không nhớ nhỉ? Tại sao giờ mới cho tôi biết? Sao lúc mới vào trường lại tỏ ra không quen biết?
....

Nó cứ thế mà thao thao bất tuyệt, đưa ra cả một tràng dài câu hỏi mà không cho đối phương trả lời, còn hấn thì há mồm, tròn mắt + chịu thua người này (T_T)

-Cậu cứ hỏi như vậy mà không cho tôi trả lời sao?

Lúc này nó đã nhận ra sự vội vàng của mình nên rút đầu, im lặng. Thế là hấn kể lại hết cho nó nghe, vào 10 năm trước, rồi hấn đã trông thấy tai nạn như thế nào, hấn nhìn nó rất quen nhưng không thể nào nhớ ra, ...

-Vậy sao? –nó đáp lại, hơi thờ ngáp ngừng đút quăng

-Tôi biết mình không nên nhắc lại chuyện này nữa, nhưng mà ...Tôi xin lỗi

-Không sao, nhưng tôi sẽ không nói chuyện với cậu nữa –nó làm bộ mặt nghiêm túc

Hả? Thôi rồi, sao hấn cứ mở miệng ra là lại xin lỗi như một kẻ thất đức vậy? Thật mất mặt mà! Vậy là trong khoảng nổi lên một sự im lặng. Một người thì tâm trạng rối bời, một người thì tâm hồn theo gió bay đi đâu rồi, chỉ ngồi cười hờn hờ. Xuống đu, nó và hấn lại đi chỗ này, chạy chỗ kia, chợt trông thấy Martha đi cùng với một anh chàng trông rất bảnh. Nó mỉm cười (lại nghĩ ra chiêu trò gì đây) rồi kéo tay hấn lại gần hai người kia

-Nè, hai người đi chơi hả? Tụi tôi đi cùng được không?

Martha còn chưa kịp phản ứng gì thì tên đi cùng đã hờn hờ, liến thoắng

-Hai người là bạn cùng lớp của Martha hả?

-Dạ, tụi em cùng khối –hấn nhanh miệng (lẽ phép dzừ)

-Vậy cũng được, chúng ta đi chung nha! Ý em thế nào? –quay sang Martha

-A, dạ, em nghĩ hay là đi riêng đi. Đi chung có vẻ ...không ổn lắm. Mà chúng ta cũng không nên làm phiền họ -Martha ra vẻ tiểu thư đáp lại, giống như Vivian đang cướp Kenneth của cô ta, lại còn ra vẻ tốt bụng muốn đi chơi chung

-Không sao đâu mà, càng đông càng vui, không có phiền gì đâu –nó cười thật tươi, cốt để Martha nhìn thấy

- Vậy chúng ta đi thôi

Nói rồi hắn kéo tay tên kia, còn Vivian kéo tay Martha, còn tranh thủ liếc đều cô ta một cái (đã đạt được mục đích). Đến một quán ăn

- Hay chúng ta vào đây đi – nó đề nghị

- Đúng là heo ham ăn – hắn châm chọc, đổi lại là ánh mắt cảnh cáo từ nó

Bốn người đi vào, chọn một cái bàn ăn ở gần cửa sổ rồi gọi món

- Chà, nhiều món ăn quá đi! Chọn gì bây giờ? – nó nhìn vào quyển thực đơn dày cộp, miệng há to

- Cầm cậu sắp sửa rót ra kia – hắn cố nhịn cười

Món ăn được dọn ra “Chà, thơm quá!”. Cả bốn người bắt đầu ăn

- Á, con tôm này tôi xí trước – nó cong môi lên

Nó gấp bằng tay phải, mà hắn lại ngồi ngay bên phải nó, thế là hắn dùng tay trái hất đầu của nó ra rồi ngang nhiên gấp bỏ vào mồm, lại còn chia mặt ra chế giễu nó

- Ọn ... ón ... à ... ăn, ... ọn ... ay ... mà ... ắp (chọn món mà ăn, chọn tay mà gấp) (wao, hot boy ới !!!!!!!!!!!!!!!)

Nhìn hắn vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói ngọng, ba người kia phá lên cười. Một lát sau, một món ăn khác được đưa tới

- Món gì vậy? – nó hỏi

- Thịt heo hầm – hắn tỉnh bơ trả lời (chưa ăn bao giờ à?)

- Thế thôi, tôi không ăn đâu – nó đẩy ra

Từ hồi bé nó đã không thích ăn thịt heo, mới nhắc đến là nó đã không muốn nghe rồi. Vậy nên nó rất ít khi ăn, chỉ khi nào bị ép

- Tôi biết lí do rồi – mắt hắn sáng lên

- Tại sao? – ba người đồng thanh

- Vì ... cậu ta ... hi hi ... ha ha ha ... – hắn cười to

- Tại sao, nói nhanh!!! – nó gắt gỏng

- Tại vì ... cậu ... hi hi ... ha ha ... không thể ăn thịt đồng loại của mình ha ha ... – hắn cười sặc sụa

- Cái gì? Ai là đồng loại chứ? – nó ngượng chín cả mặt, gờ chân đạp cho hắn một cái ngã lăn quay từ trên ghế xuống (hoan hô nữ hoàng!!!). Hắn vội vàng xoa cái mông của mình. “Đáng đời cậu” – nó chế giễu. Hai người kia thì ngồi cười, còn mấy người xung quanh thì chỉ biết lắc đầu. Sau trận cười ấy, ba người lại cầm cúi ăn. Hai tên kia thì ngồi tám chuyện trên trời dưới biển, nó với Martha thì nhìn nhau bằng ánh mắt sắc lạnh

Những chuyện buồn cũng đã qua hết rồi, bắt đầu từ chap sau sẽ là cuộc đối đầu giữa nó –hắn –Martha, mọi người ủng hộ nha!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quý Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngày Hội Thể Thao

Lưu ý: Phần giới thiệu thêm nhân vật Sakura đã bổ sung ở phần giới thiệu truyện

- E hèm, cả lớp trật tự, tôi có một tin muốn thông báo – Joan, lớp trưởng lớp nó đồng dục tuyên bố

- Còn hai tuần nữa là trường ta tổ chức ngày hội thể thao, đề nghị lớp ta nên nhanh chóng lựa chọn vận động viên thích hợp để tham gia. Các vận động viên vô địch trường sẽ được tham gia thi đấu với các trường khác....

Cả lớp nó chưa nghe hết đã bàn tán xôn xao về cuộc thi giữa các trường với nhau (xem có vô địch trường hay không đã????)

-Bây giờ bắt đầu chọn vận động viên! Đầu tiên là bơi lội, ai sẽ tham gia?

-Đề Flora tham gia đi!

-Vậy được, tiếp theo là bóng đá

Cứ như vậy, dần dần cũng đã tuyển chọn xong

-Cuối cùng là chạy Maratong, ai sẽ tham gia?

Cả lớp im lặng, nó thì nhìn hấn

-Đề Kenneth tham gia đi –nó hô to

Mọi người nhìn vào hấn rồi xì xào bàn tán. Hấn thì đứng ngây người tại chỗ, trừng mắt nhìn nó như muốn bảo “tôi có thích chạy đầu mà tham gia!” (Ken ghét chạy lắm)

-Ok, đề Kenneth tham gia, có ai có ý kiến gì không? Bây giờ chúng ta chốt. Sau đây là danh sách

Môn thể thao

Vận động viên

Bơi lội

Flora

Bóng đá

Henry, Vincent

Bóng chuyền nam

Eric, Harry, Chad

Bóng chuyền nữ

Andrea, Louisa, Freya

Bật xa

Edith

Bóng rổ

Drake, Harvey

Maratong

Kenneth

-Đề nghị các VĐV gắng sức tập luyện, đạt giải cao cho lớp

-Đồng ý –cả lớp hô to

Giờ ra chơi, các VĐV đều tập luyện rất nghiêm túc, duy chỉ có một người ...

-Đứng lại, ai cho cậu dám đề cử tôi chạy hả? –hấn hét to, ra sức đuổi theo người trước mặt

-Tại vì cậu đã từng chạy 100 vòng quanh sân chứ còn sao nữa? –nó thờ hờn hờn biện minh

-Cái đó thì liên quan gì?????

-Sao lại không? Cậu có thể chạy được

Hai người đang đuổi nhau quanh đây nhà thì “rầm...” –hắn đâm đầu vào ...thầy thể dục (có duyên), hai thầy trò lại gặp nhau-

-Ồ, Kenneth, em đang tập chạy với Vivian hả?

-Gi cơ ả? –hắn tròn tròn mắt –Đâu có

-Vâng, tại vì Kenneth sắp tham gia hội thể thao –nó nhanh nhẩu

-Vậy hai đứa tập luyện chăm chỉ nhé. Thầy hi vọng Kenneth có thể đem giải thưởng cao cho trường mình –Thầy thể dục nghĩ đến cảnh Ken đứng ở trên bục nhận giải thưởng, rồi mình được hiệu trưởng khen ngợi, miệng rộng đến tận mang tai, mắt sáng như đèn ô tô (lại ATSM nữa rồi). Thầy thể dục vừa đi khỏi, nó và hắn lại tiếp tục chạy thêm vài vòng nữa (vừa tập luyện vừa trả thù) (quần từ báo thù 10 năm chưa muộn, vội làm gì?)

-Chiều nay chúng ta sẽ ở lại tập thêm –Joan ra lệnh

-Cái gì? –cả đám VĐV tròn mắt, đã tập luyện cả buổi chiều rồi mà thủ lĩnh vẫn bắt ở lại. Có nhầm không vậy? Tụi nó về nhà là có biết bao việc để làm. Đưa nào ngoan ngoãn, chăm chỉ thì làm bài tập, phụ bố mẹ việc nhà, hay tới CLB, tập piano, Còn đám cậu ấm cô chiêu lười biếng kia thì ...chơi điện tử, tới khu thương mại mua sắm, vui chơi, ăn uống, tới spa làm đẹp, chat chit với gấu, ...chứ chả bao giờ đụng sách vở (bạn rộn thật!!!!)

-PHẢI Ở LẠI –ba chữ chắc như đinh đóng cột khiến tụi nó ừ ừ mặt mày. Chờ lớp trưởng đi khỏi, nó trấn tĩnh mọi người

-Mọi người không cần phải lo, tui đã có cách để chúng ta thoát khỏi buổi tập luyện này, rất đơn giản

-Cách gì? –cả lũ xúm xít lại

-Thế này nhé

Buổi chiều, vì Joan có việc bận nên đến phòng tập hơi trễ. Nhưng vừa tới nơi thì ... phòng tập trống không, chẳng có một ai. Chợt thấy một cái bảng to tướng ghi “PHÒNG TẬP ĐANG SỬA”. Joan lấy làm lạ, chiều nay vẫn tập bình thường mà, sao lại sửa? Chưa biết chừng đây là ..., nghĩ vậy, Joan lên hỏi thầy TD. Một lúc sau ...

-Biết ngay là trò của tụi Vivian mà! –cô gắt, ngoài nữ hoàng siêu quậy ra thì ai vào đây nữa? Quay lại chỗ đó, Joan còn thấy một cái bảng nhỏ ghi chú: “Nếu ai đã lỡ tới đây rồi thì xin mời” kèm theo mũi tên chỉ vào cái đĩa táo đã gọt vỏ, cắt thành từng miếng ở dưới (đúng là NHSQ!!!!)

-Thế là rõ rồi, tụi nó dám trêu ngươi mình, tức chết đi được!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Joan hét lớn. “Phen này mấy người chết với tôi”, nói rồi vơ cả đĩa táo vào túi, đồng thời đá phăng cái bảng, định bụng nhất định phải cho đám người kia một trận, nếu không bọn họ sẽ cười lên cổ Joan này mất!!!!!!!!!!!!

Còn đám người lười biếng kia thì đang vui vẻ trong trung tâm thương mại, đột nhiên cảm thấy có luồng gió sát khí lạ từ đâu bay tới, đồng loạt lạnh sống lưng. Nhưng chỉ một lúc sau, tụi nó nhanh chóng bình tĩnh rồi lại lao vào cuộc vui (á à, cái lũ quý sứ này to gan thật, dám coi thường Joan thủ lĩnh, rồi sẽ biết tay chuy!!!!)

Sáng hôm sau, nó vui vẻ đến lớp (không biết rằng mình sắp được lãnh thưởng đây mà). Đẩy cửa vào lớp, nó vui vẻ:

-Ohayo gozaimasu!!!!

Định thần nhìn lại thì thấy ... một dãy VĐV đứng xếp hàng dài đang nghe “ca nhạc” của Joan yêu quý. Nó ngơ ngác “Mọi người sao vậy?”

Cả lũ đồng loạt nhìn nó, Joan quát: -Còn làm sao nữa hả? Cậu làm ra cái trò gì còn phải hỏi nữa sao?

Nó biết là thủ lĩnh nhắc lại chuyện hôm trước, vội gãi đầu gãi tai

-À, chuyện đó hả? Mình chỉ muốn giúp mọi người thôi mà. Mọi người đã vất vả cả buổi chiều cho nên

-Cho nên cậu muốn thay tôi quyết định chứ gì?

-Không phải thế, ý mình là ai cũng mệt mỏi rồi, cần được nghỉ ngơi

-Vậy hả? Nghỉ ngơi trong khu thương mại à? Đúng là nơi lí tưởng

Chiều qua, Joan về, tình cờ đi ngang qua khu đó thì thấy tụi nó vui vẻ ở trong (tức lộn ruột). Tụi nó á khẩu, chỉ biết cười trừ. Thủ lĩnh quay sang Drake:

-Còn cậu nữa, lớp phó cái kiểu gì vậy hả? Không ngăn họ lại còn hùa theo, muốn cất chức hả?

Drake nghe thấy từ “cất chức” thì vội vàng xanh mặt. Tụi nó ra sức làm giọng ngọt, xin lỗi để Joan bớt giận

-Thôi mà, tụi này biết lỗi rồi mà, đừng giận nữa

-Tụi này sẽ tập luyện chăm chỉ mà

Joan cố làm ra vẻ bình tĩnh (ai biết có mưu đồ gì) “Thôi được, tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng mà ...

-Mà sao? –cả lũ đồng thanh

-Mấy cậu muốn đứng xó lớp không? –thủ lĩnh hăm dọa

-Cái gì ... gì ... gì ... gì ... gì ... gì? –tụi nó hét lớn. Lớp trưởng nghĩ chúng nó bao nhiêu tuổi rồi mà còn đứng xó lớp như lũ con nít. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn đầu danh dự của 11A3 nữa??????????

-Không muốn! –đồng thanh tập 2

-Vậy thì ...các cậu vừa nói sẽ tập luyện chăm chỉ phải không?

-Đúng vậy –mắt tụi nó sáng lên

-Đi theo tôi –Joan vừa nói vừa ra ngoài. Tụi nó vừa đi theo thủ lĩnh ra ngoài sân trường, mặt đứa nào cũng ngờ ngác, ngây thơ vô (số) tội như muốn hỏi “Ra đây làm gì?”. Joan cười thầm, tay lôi ra một cái roi với một cái còi, hét:

-CÁC CẬU LẬP TỨC CHẠY 20 VÒNG QUANH SÂN CHO TÔI !!!!!!!!!!!!!!!

-Há???????? –chúng nó há hốc mồm, nhìn nhau bằng con mắt ngu ngơ như bò đeo nơ. 20 vòng?! Thế này thì đâu còn sức mà tập với tành nữa. Thấy tụi nó vẫn đứng ngây người, Joan tuyệt còi: “Có chạy nhanh không thì báo?????”

Không để Joan nói câu tiếp theo, tụi nó đã cầm mặt chạy. Hai vòng ...ba vòng ... năm vòngChạy hết sáu vòng thì tụi nó đã thở không ra hơi. Lúc này Drake mới lên tiếng

-Hic, mới có sáu vòng đã không thở được, tôi ngạc nhiên vì sao Kenneth có thể chạy 100 vòng đấy?

-Vì tôi cứ chạy năm vòng lại nghỉ, vì vậy nên mấy ngày mới xong đấy (cả tuần chứ ít gì) -hắn tỉnh queo trả lời

-Vậy cậu chạy giùm tụi này đi –nó gợi ý

-Còn lâu nhá! –hắn quăng nguyên trái bơ vô mặt nó

Vừa thấy bóng Joan, cả lũ tụi nó không ai báo ai, vội vàng co chân chạy tiếp. Trống vào lớp thì học, giờ ra chơi lại chạy tiếp mới xong (lớp này chăm chỉ).Nhìn tụi nó thở dốc, Joan lại tùm tùm cười (nghĩ ra mưu gì rồi). Cô cố làm bộ mặt vui vẻ, bê đĩa táo về phía tụi nó (lại táo)

-Các cậu đã hoàn thành hình phạt rồi. Từ giờ đừng như thế nữa, lại đây ăn đi –Joan vừa nói vừa cười thật tươi (* _nổi da gà_ *). Tụi nó nhìn thấy đĩa táo thì sáng mắt lên như mèo mù vớ cá rán, không cần biết gì, nhào tới ăn lấy ăn để. Chờ mọi người ăn gần xong Joan mới lên tiếng

-À, đây là táo hôm qua mà các cậu gọt sẵn để ở trước phòng tập nên tớ đem về đó. Từ nãy tớ đem ra rửa nên táo mới có nước nhiều thế, cũng tại vì hôm qua tớ để nó bên ngoài, bị đám ruồi muỗi bầu vào, có cả gián nữa. Thôi tớ đi đây, gomennasai!

-WTF????????????????????

Tụi nó khựng lại rồi đồng thanh hét. Flora đang định cắn miếng táo cuối cùng thì “hic, tụi ... mình ... nghe ... nghe ... nh ... nhâm há?”

Drake hét: “KHÔNG PHẢI NGHE NHÂM ĐẤU, CHẠY THÔI !!!!!!!!!!!!!!!”

Cả lũ vội vàng đá phăng cái đĩa táo, ba chân bốn cẳng nhảy ào vào WC (quá tải rồi bà con ời). Đứa nào cũng “biu –ti –PHUN”!!! (có đứa còn chẳng phun được, thế mới khổ). Tình cảnh thảm hại của tụi nó khiến ai cũng phải xanh mặt. Riêng cái đứa đầu sỏ thì đứng ở một góc cười sằng sặc. Joan chỉ muốn lừa tụi nó một chút, ai dè tụi nó tưởng thật. Phun xong, đứa nào cũng bơ phờ vì mệt. Tên Henry hét lớn với nó

-Tại cậu mà tụi này mới bị vậy đó

-Mọi người đâu, cho cậu ta một trận –hắn đề xuất “ý tưởng”

Cái gì? Cô nương nhà ta cầm đầu cầm đầu “chuồn”

-Đứng lại, cậu không chạy thoát được đâu –đám VDV hét om tòi

-Tại sao lại như vậy chứ??? Không chịu đâu!!!!!!!!!!!! –nó vừa chạy vừa la oai oái. Vậy là buổi học hôm nay kết thúc với thành công giòn giã của Joan thủ lĩnh (thấy chưa, tui đã nói rồi mà)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thủ Lĩnh Ra Tay!!!

Sáng hôm sau, nó vui vẻ đến lớp (không biết rằng mình sắp được lãnh thưởng đây mà). Đẩy cửa vào lớp, nó vui vẻ:

-Ohayo gozaimasu!!!!

Định thần nhìn lại thì thấy ...một dãy VĐV đứng xếp hàng dài đang nghe “ca nhạc” của Joan yêu quý. Nó ngơ ngác “Mọi người sao vậy?”

Cả lũ đồng loạt nhìn nó, Joan quát: -Còn làm sao nữa hả? Cậu làm ra cái trò gì còn phải hỏi nữa sao?

Nó biết là thủ lĩnh nhắc lại chuyện hôm trước, vội gãi đầu gãi tai

-À, chuyện đó hả? Mình chỉ muốn giúp mọi người thôi mà. Mọi người đã vất vả cả buổi chiều cho nên ...

-Cho nên cậu muốn thay tôi quyết định chứ gì?

-Không phải thế, ý mình là ai cũng mệt mỏi rồi, cần được nghỉ ngơi

-Vậy hả? Nghỉ ngơi trong khu thương mại à? Đúng là nơi lí tưởng

Chiều qua, Joan về, tình cờ đi ngang qua khu đó thì thấy tụi nó vui vẻ ở trong (tức lộn ruột). Tụi nó á khẩu, chỉ biết cười trừ. Thủ lĩnh quay sang Drake:

-Còn cậu nữa, lớp phó cái kiểu gì vậy hả? Không ngăn họ lại còn hùa theo, muốn cất chức hả?

Drake nghe thấy từ “cất chức” thì vội vàng xanh mặt. Tụi nó ra sức làm giọng ngọt, xin lỗi để Joan bớt giận

-Thôi mà, tụi này biết lỗi rồi mà, đừng giận nữa

-Tụi này sẽ tập luyện chăm chỉ mà ...

Joan cố làm ra vẻ bình tĩnh (ai biết có mưu đồ gì) “Thôi được, tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng mà ...

-Mà sao? –cả lũ đồng thanh

-Mấy cậu muốn đứng xó lớp không? –thủ lĩnh hăm dọa

-Cái gì ... gì ... gì ... gì ... gì ... gì? –tụi nó hét lớn. Lớp trưởng nghĩ chúng nó bao nhiêu tuổi rồi mà còn đứng xó lớp như lũ con nít. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn đầu danh dự của 11A3 nữa??????????

-Không muốn! –đồng thanh tập 2

-Vậy thì ...các cậu vừa nói sẽ tập luyện chăm chỉ phải không?

-Đúng vậy –mắt tụi nó sáng lên

-Đi theo tôi –Joan vừa nói vừa ra ngoài. Tụi nó vừa đi theo thủ lĩnh ra ngoài sân trường, mặt đứa nào cũng ngơ ngác, ngây thơ vô (số) tội như muốn hỏi “Ra đây làm gì?”. Joan cười thầm, tay lôi ra một cái roi với một cái còi, hét:

-CÁC CẬU LẬP TỨC CHẠY 20 VÒNG QUANH SÂN CHO TÔI !!!!!!!!!!!!!!!

-Hả????????? –chúng nó há hốc mồm, nhìn nhau bằng con mắt ngu ngơ như bò đeo nơ. 20 vòng?! Thế này thì đâu còn sức mà tập với tành nữa. Thấy tụi nó vẫn đứng ngây người, Joan tuyệt còi: “Có chạy nhanh không thì bảo?????”

Không để Joan nói câu tiếp theo, tụi nó đã cầm mặt chạy. Hai vòng ...ba vòng ... năm vòngChạy hết sáu vòng thì tụi nó đã thở không ra hơi. Lúc này Drake mới lên tiếng

-Hic, mới có sáu vòng đã không thở được, tôi ngạc nhiên vì sao Kenneth có thể chạy 100 vòng đấy?

-Vì tôi cứ chạy năm vòng lại nghỉ, vì vậy nên mấy ngày mới xong đấy (cả tuần chứ ít gì) -hắn tỉnh queo trả lời

-Vậy cậu chạy giùm tụi này đi –nó gọi ý

-Còn lâu nhá! –hắn quăng nguyên trái bơ vô mặt nó

Vừa thấy bóng Joan, cả lũ tụi nó không ai bảo ai, vội vàng co chân chạy tiếp. Trống vào lớp thì học, giờ ra chơi lại chạy tiếp mới xong (lớp này chăm chỉ).Nhìn tụi nó thở dốc, Joan lại tùm tùm cười (nghĩ ra mưu gì rồi). Cô cố làm bộ mặt vui vẻ, bê đĩa táo về phía tụi nó (lại táo)

-Các cậu đã hoàn thành hình phạt rồi. Từ giờ đừng như thế nữa, lại đây ăn đi –Joan vừa nói vừa cười thật tươi (*_nổi da gà_*). Tụi nó nhìn thấy đĩa táo thì sáng mắt lên như mèo mù vớ cá rán, không cần biết gì, nhào tới ăn lấy ăn để. Chờ mọi người ăn gần xong Joan mới lên tiếng

-À, đây là táo hôm qua mà các cậu gọt sẵn để ở trước phòng tập nên tớ đem về đó. Từ nãy tớ đem ra rửa nên táo mới có nước nhiều thế, cũng tại vì hôm qua tớ để nó bên ngoài, bị đám ruồi muỗi bầu vào, có cả gián nữa. Thôi tớ đi đây, gomennasai!

-WTF????????????????????

Tụi nó khựng lại rồi đồng thanh hét. Flora đang định cắn miếng táo cuối cùng thì “hic, tụi ...minh ...nghe ...nghe ...nh ...nhằm hà?”

Drake hét: “KHÔNG PHẢI NGHE NHẦM ĐÂU, CHẠY THÔI !!!!!!!!!!!!!!!”

Cả lũ vội vàng đá phăng cái đĩa táo, ba chân bốn cẳng nhảy ào vào WC (quá tải rồi bà con ời). Đứa nào cũng “biu –ti –PHUN”!!! (có đứa còn chẳng phun được, thế mới khô). Tình cảnh thảm hại của tụi nó khiến ai cũng phải xanh mặt. Riêng cái đứa đầu sỏ thì đứng ở một góc cười sằng sặc. Joan chỉ muốn lừa tụi nó một chút, ai dè tụi nó tưởng thật. Phun xong, đứa nào cũng bơ phờ vì mệt. Tên Henry hét lớn với nó

-Tại cậu mà tụi này mới bị vậy đó

-Mọi người đâu, cho cậu ta một trận –hắn đề xuất “ý tưởng”

Cái gì? Cô nương nhà ta cầm đầu cầm đầu “chuồn”

-Đứng lại, cậu không chạy thoát được đâu –đám VĐV hét ồm ồm

-Tại sao lại như vậy chứ??? Không chịu đâu!!!!!!!!!!!! –nó vừa chạy vừa la oai oái. Vậy là buổi học hôm nay kết thúc với thành công giòn giã của Joan thù lĩnh (thấy chưa, tui đã nói rồi mà)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Một Màn Trong Quán Karaoke

Sau hôm đó, cuối cùng tụi nó cũng chịu tập đàn hoàng. Hôm nay là ngày diễn ra vòng sơ loại. Ai cũng hồi hộp, duy chỉ có đám VĐV 11A3. Theo lời nó, mỗi tên cầm một phần KFC, khoai tây, coca ngồi một góc mà ...gặm cho đỡ căng thẳng (đấy, tội gì cứ phải suy nghĩ tới trận đấu, cứ lạc quan như 11A3 này). Vòng sơ loại hôm nay sẽ thi bơi lội, bóng chuyền để tuyển chọn

-E hèm, đề nghị những VĐV có lịch thi hôm nay cần dốc hết sức mình đạt giải cao, phải bình tĩnh, đừng nghĩ tới đối thủ khác –Joan hắng giọng

-Cổ lên –cả lớp đập tay nhau

Đã tới giờ thi, môn thi số 1 là bơi lội

-Vào vị trítuyệt –một hồi còi vang lên. Flora và các đối thủ khác đang cố vượt nhau. Đã tới chặng cuối

-Cổ lên -11A3 hét ồm ồm, Flora sắp về nhất rồi. Oa !!!!!!!!!!!!!!!

-Vận động viên về số một là Flora lớp 11A3

Tiếp theo là bóng chuyền nam, rồi tới bóng chuyền nữ (mọi người tự tưởng tượng nhé, mình không giỏi tự sự đâu ^_^). 11A3 hôm nay vô địch bơi lội và bóng chuyền nam. Thế là tụi nó kéo nhau vào một quán karaoke ăn mừng

-1 ...2 ...3 ...dzô ...cách (tiếng cụng li)

-Chúc mừng vì chiến thắng của 11A3 –Joan chủ trì “tuyên bố”

-Hoan hô –cả lũ hô lớn

-E hèm, ngày mai sẽ rất quan trọng, đề nghị những vận động viên còn lại chuẩn bị tinh thần thật tốt

-Dét, sợ!!!!!! –hấn hô. Sau khi chè chén no nê, nó xung phong lên hát đầu tiên

If the hero never comes to you

If you need someone you're feeling blue

If you wait for love and you alone

If you call your friends nobody's home

Thế nhưng khi nó vừa cất tiếng hát thì ...mặt ai nấy xanh mét. Duy chỉ có hấn vẫn thong thả hỏi Eric

-Quanh đây có nhà ai nuôi động vật không vậy? Vd như là lợn, trâu, bò, ...(ý gì đây)

-Hả? Tao không biết, mày hỏi làm gì?

-(hấn liếc mắt nhìn nó, cười đều) À, có gì tao tới nhà, kêu bọn họ cột chuồng cho chắc chắn kéo vật nuôi của họ xổng chuồng, chạy thực mạng ra ngoài lúc nào không hay

Cả lũ đang hiểu được nên cười thầm. Nó tức mình

-Có giỏi thì hát thử đi. Không khéo sau khi cậu hát, tất cả nhân viên ở đây chạy hết ra ngoài vì sợ sập nhà –một câu đơn giản nhưng thành công khiêu khích hấn

-Được, tôi hát. Biết đâu người ta bu đầy vào phòng này thì sao?

-Ừ, người ta bu vào phòng này để xem rốt cuộc bên trong là người trái đất hay người sao Hỏa thể hiện (em cũng chuẩn bị chuồn đây, kéo thùng màng nhĩ)

Cả lũ chúng nó cười sảng sặc sau câu nói của Vivian nhà ta. Hấn thì mặt mũi đen thui (mất hết sĩ diện), giật lấy mic và chọn bài hát

2 a.m and the rain is falling

Here we are at the crossroads once again

You're telling me you're so confused

You can't make up your mind

Thế nhưng trái với suy nghĩ của hấn là khuôn mặt trắng bệch, muốn nhảy bỏ ra ngoài của mọi người. Nó bắt đầu trả thù

-Sarah à, ở quanh đây có cửa hàng bán thịt gia cầm các loại không?

-Cậu tính mua à?

-Không, tớ chỉ tới mượn họ một con vịt đực đem tới đây đọ giọng với Ken thôi (nói thẳng luôn)

Hấn nghe thấy, tức tối đưa cho nó một cái mic

-Vậy chúng ta song ca để mọi người chấm điểm

-Ok con bê

Andrea đang uống nước thì “phụt” một phát thẳng vào mặt tên Vincent ngồi đối diện làm anh chàng tá hỏa, ba chân bốn cẳng chuồn vào WC. Joan thủ lĩnh “chấp tay” vãi hai kẻ đang lên cơn khủng khiếp

-Con lạy hai người, con vãi hai người. Ba má mà song ca thì có ...nổ cả cái tòa nhà chứ không phải chỉ mỗi căn phòng này thôi đâu. Hu hu, con chưa muốn chầu Diêm Vương sớm thế

Joan cố làm vẻ mặt đau khổ, sắp phát khóc. Đám người kia cũng phụ họa theo

-Đúng vậy, ba má làm ơn làm phúc

-Cuộc đời còn tươi đẹp lắm, tớ chưa muốn gặp các cụ đâu!!!!!!!!!!

Kết quả là hai người kia vẫn không nghe, tiếp tục hát. Cả lũ đánh bài “chuồn” để thoát khỏi cánh cửa địa ngục (trong bụng thầm mong hai người kia sẽ tha thứ cho “tội lỗi” của bọn họ). Thế là từng đứa một đứng dậy đi WC (rồi không trở lại). Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người –nó và hấn

-E hèm, đã hết giờ, tính tiền –Phục vụ vào

-Tại sao lại như vậy chứ???????????????? –nó và hấn đồng thanh (trả xong khoản này thì cũng “nhẫn tú”)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Martha Đóng Vai Người Tốt

Hôm nay là ngày sơ loại cuối cùng. Không phải nói ai cũng hồi hộp. Duy chỉ có hai người bạn nào đó đang hậm hực vì chuyện hôm qua. Đám người kia cũng chẳng đại gì mà đến gần để lãnh nguyên hai thùng thuốc nổ. Sau khi thi xong bóng đá, bóng rổ sẽ là maratong. Đương nhiên là anh Ken nhà ta vô cùng áp lực nên trốn ra một góc cho đỡ căng thẳng. Đột nhiên Martha xuất hiện với chai nước trên tay, nở nụ cười tươi rói

-Cậu căng thẳng lắm hả? –nói rồi chia ngay chai nước trước mặt hấn. Hấn cũng chẳng khách khí giật ngay chai nước. Đáng ra hấn phải đuổi cô ta đi mới đúng, nhưng lại nghĩ nếu có một người ở cạnh chịu lắng nghe tâm trạng của hấn thì cũng không tồi (sao giống thất tình vậy?)

-Sao cậu biết tôi ở chỗ này?

-Tinh cò đi ngang qua thôi. Tôi cũng không nghĩ sẽ gặp cậu. Mà sao lại ra đây?

-Tôi thấy áp lực thôi. Hôm nay cả hai môn lớp tôi đều bại nên đương nhiên hy vọng cuối cùng dồn vào tôi

-Vậy cậu uống nước đi, sẽ cảm thấy khá hơn đây –nói xong cô ta lập tức biến mất. “Xin lỗi nha Kenneth” –Martha vừa đi vừa nhủ thầm

Hai môn thi ngày hôm nay 11A3 đều bại dưới tay 11A6. Cô ta muốn triệt luôn hy vọng cuối cùng này, không cho nó có cơ hội ngóc đầu lên chế giễu lớp mình nữa. Ý Martha chính là không để Kenneth tham dự vòng thi này nên đã lên bỏ thuốc ngủ vào trong nước. Chỗ này lại rất vắng, sẽ không có ai tới đây tìm, cho dù tìm được thì cũng không thể tỉnh táo mà chạy được. Tuy làm vậy là sẽ thiệt thòi cho Ken vì sẽ bị bạn bè trong lớp tẩy chay nhưng cô ta sẽ lợi dụng lúc đó mà ở bên cạnh an ủi Ken, như vậy là một công đôi việc. Nghĩ đến lúc hai người ở cạnh nhau là khoe miệng cô ta lại cong lên sung sướng

Quay lại với hấn, lúc “người bạn” vừa đi khỏi, hấn còn đang lưỡng lự có nên uống chai nước hay không thì nó và Martha xuất hiện

-Sao vậy? Nếu không muốn uống thì ném đi, còn bản khoăn gì? Hay là không nỡ vứt lòng thành của người ta đi?

Hấn im lặng nhưng đồng thời cũng là câu trả lời

-Vậy để tôi thử xem lòng thành của cô ta nhiều đến mức nào –nói rồi nó giật chai nước, tu thẳng một hơi trước con mắt kinh ngạc của Sarah và hấn. Một lúc sau, thuốc có tác dụng, nó bất tỉnh, lăn ra đất

-Cậu ta bị sao vậy? –hấn có chút lo lắng

-Bất tỉnh rồi, có lẽ là thuốc ngủ. Chẳng phải đây là lòng thành mà cậu đang tiếc sao? Tôi biết ngay là cô ta có ý đồ mà, nếu người uống là cậu thì làm sao mà tham gia thi được hả?

Hấn á khẩu, đành ngậm miệng, cống nó vào phòng y tế rồi cũng kịp lúc bước vào vạch xuất phát. “Pằng” một tiếng, các VĐV đã bắt đầu chạy. Hấn nhất định phải giành chiến thắng để không phụ lòng mong đợi của bạn bè, của thầy thể dục, và của nó. Nếu nó không xuất hiện, chấn giờ này hấn đang ngủ li bì ở góc sân sau rồi. Nhất định hấn phải cảm ơn nó mới được. Nhưng ...quái lạ. Bộ đầu óc hấn có vấn đề hay sao mà cứ nghĩ đến nó hoài vậy?

Cái lòng tốt muốn tới báo đáp người ta đã thúc giục đôi chân hấn chạy nhanh hơn khiến các đối thủ khác không theo kịp. Đã tới chặng cuối, các VĐV đang cố gắng vọt thật nhanh về đích. Điều này đối với hấn có vẻ dễ dàng hơn vì hấn đang dẫn trước

-VĐV về đích số 1 là Kenneth 11A3

Tụi nó reo hò sung sướng, đúng là hấn không phụ lòng tin của lớp mình. Thế nhưng ngoài những tiếng cười vui vẻ là ánh mắt đố kỵ của một ai đó

-Cảm ơn mọi người –hấn cười thật tươi làm đám nữ sinh muốn té xỉu (mắt thành trái tim rồi), sau đó vội vàng tìm Sarah

- Cậu ta tỉnh lại chưa?

- Chưa, vẫn còn trong giấc mộng kia. Đi cảm ơn người ta đi chứ - Sarah nhắc nhở hần

- Tôi đi đây –hần nhanh chân chạy vào phòng y tế nhưng trong phòng trống không.

-Này, Vivian, cậu đi đâu rồi/ -hần kêu lớn, nhưng đáp lại chỉ là sự yên tĩnh vốn có. Trong lúc hần đang ngỡ ngàng thì đám bạn cũng lục tục kéo vào

-Vivian, cậu đâu rồi?

-Chúng ta chia nhau ra tìm đi –hần đề nghị

Và thế là mỗi tên một nẻo, vừa đi vừa réo tên nó. Trong lúc 11A3 tắt bật đi tìm người thì Martha lại vội vã ra đằng sau trường. Cô ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hần và Sarah sau cuộc thi, tuy vụn vặt ba câu nhưng cô ta cũng hiểu được kế hoạch của mình bị phát hiện, lập tức tới đó để tìm chai nước và phi tang. Nếu như việc cô ta lập mưu hại Ken để 11A3 không thể tham gia thi bị phanh phui, không những bị mang tiếng là hèn hạ, thủ đoạn mà còn ảnh hưởng tới cả danh dự của 11A6. Lúc đó chắc chắn Martha sẽ mất hết hình tượng của mình, cả kế hoạch kéo Ken về phía mình cũng sẽ tan tành

-Sao lại không thấy nhỉ? –cô ta vò đầu bứt tai, đã tìm một lúc lâu mà chẳng được cái chai nào. Có khi Ken đã mang nó đi rồi, vậy thì nguy to. Xem ra lần này rắc rối rồi đây. Đang định bỏ đi thì một bóng người xuất hiện đằng sau và tiến dần về phía Martha.

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cậu Là Động Lực Của Tôi

Bóng người tiến lại gần Martha.

-Đang tìm cái này phải không?

Cô ta quay đầu lại, thấy nó đang giơ chai nước lên. Nó mỉm cười “Sao không nói gì vậy? Bất ngờ quá hả?”

Martha ngây người một lúc rồi mới lên tiếng

-Bất ngờ gì chứ? Tao chẳng biết mày đang nói gì cả

-Không biết hay cố tình không hiểu? Mày ngạc nhiên vì sao cái chai ở trong tay tao đúng không? Công nhận là lòng thành của mày lớn thật đấy, chẳng trách sao Ken không nỡ vứt nó đi

-Mày ...mày ...tại sao lại biết hả? –Martha giận run người vì nó nói đúng

-À, cái này tao nghĩ nên hỏi người trong cuộc thì hơn. Cái vai diễn người tốt của mày rất đạt đấy, sao không tham gia câu lạc bộ kịch của trường đi? Tao dám chắc mày sẽ rất nổi tiếng đấy

-Mày ... -Martha không nói thêm được lời nào nữa. Cô ta biết kế hoạch của mình đã đổ bể hết rồi. Tình thế lúc này vô cùng bất lợi cho cô ta. Nhận không được mà chối cũng chẳng xong. Ngừng một lúc nó lại nói tiếp

-Gan mày to thật đấy Martha à, mày giả vờ tốt bụng để lừa Ken uống cái chai nước đó. Nếu tao không xuất hiện kịp lúc có lẽ 11A3 không thể tham gia Marathon được và lớp tao sẽ hoàn toàn bại trận hôm nay. Mày muốn như vậy đúng không? Xin lỗi nhưng kế hoạch của mày đã thất bại rồi (sao NH nói như đi dép trong bụng người ta í nhỉ?)

Martha không thể nói gì thêm. Cô ta biết trước kết cục của mình như thế nào rồi, chỉ là sớm hay muộn thôi. Dù bây giờ có làm gì cũng không thể thay đổi sự thật nữa. Phải chăng chỉ còn cách chấp nhận?

-Vậy thì sao? Tao đã bại rồi đó, mày tính làm gì? Lên thông báo với hiệu trưởng và đuổi học tao sao? Nếu muốn thì cứ việc làm đi, dù sao điều đó cũng không còn quan trọng nữa

Không nói thêm một lời nào, Martha bỏ đi nhưng bị câu nói của nó cắt ngang

-Tao sẽ không làm cái chuyện hèn hạ đó để loại bỏ đối thủ như mày đã làm đâu. Từ bây giờ chúng ta sẽ cạnh tranh một cách đường chính chính. Tốt nhất đừng có giở thủ đoạn nếu không mày lập tức được xéo khỏi đây

Nói xong, nó bỏ đi luôn (tuyên chiến rồi đấy). Nó vừa đi khỏi thì trên mặt Martha xuất hiện nụ cười nham hiểm và đôi mắt ánh lên một tia thâm độc. “Cạnh tranh một cách đường chính chính sao? Mày nằm mơ đi, rồi mày sẽ phải trả giá đấy!”

Vừa rồi cô ta chỉ đóng kịch mà thôi, Martha hiểu rõ tính cách của nó nên mới làm ra vẻ mặt buồn bã của một kẻ thất bại (gọi là không cần gì nữa, phó mặc tất cả), thế là nó đã mắc mưu và sẽ giữ kín chuyện này (diễn xuất của con mụ này quá cao siêu, thuộc họ hàng cáo già)

“Tao thì sẽ khiến mày phải nhục nhã hơn tao gấp trăm lần, lúc đó để xem mày có khóc lóc đập đầu xin tha không?” Martha cười khoái trá rồi bỏ đi. Thế nhưng nụ cười thâm hiểm và lời thề độc địa kia đều rơi vào tầm mắt của một người gần đó

Quay lại với 11A3, nó vừa về đến lớp thì đũa nào cũng nhẹ nhõm. Sarah trách;

-Cậu đi đâu vậy hả? Biết tội này tìm cậu lâu lắm rồi không hả?

-Xin lỗi, tớ chỉ muốn đi dạo một chút thôi

-Đi dạo? Bộ trong trường này có chỗ để đi dạo hả? –Sarah nhún mày

Hả? Nó ú ớ, chẳng biết trả lời thế nào cho cái cơ “quái đản” kia của mình (ở trường toàn phòng với phòng thôi, có chỗ nào để đi)

-Tớ đi lòng vòng ý mà –nó “chỉnh sửa” lời nói

-Cậu làm tội này lo quá. À, mà có anh bạn nào đó tìm cậu để cảm ơn đấy –Sarah nói nhỏ vào tai nó. Đương nhiên nó hiểu “anh bạn nào đó” là ám chỉ ai. Lúc này thì Tào Tháo xuất hiện, học tốc chạy vào lớp. Còn chưa kịp để ai nói gì hắn đã hét loạn lên

-Rốt cuộc cậu đi đâu vậy hả? Không thèm nói với ai một tiếng mà cứ thế bỏ đi hay sao? Biết tôi tìm cậu khắp nơi không hả?

Nó giả vờ ngạc nhiên “Tìm khắp nơi cơ à? Thành thật xin lỗi nha! Mà ...cậu ...đang ...lo cho tôi sao?

Không nghĩ nó sẽ hỏi câu này nên hấn hơi khựng lại nhưng vẫn mạnh miệng trả lời

-Với tư cách là một người bạn, và cậu đã giúp tôi –hấn không nói ra bốn chữ đầu “tôi lo cho cậu”

-Cậu không phủ nhận sao?

-Tùy cậu –hấn nói xong hai chữ ngắn gọn rồi ra khỏi lớp để cho nó ôm một cục tức. Sarah tiến lại gần nó: “Nói vậy nghĩa là cậu ta không phủ nhận đâu. Chẳng qua Ken không muốn thú nhận thôi mà”

-Có lẽ cậu ta thấy ngại

-Ừ, lúc không thấy cậu trong phòng y tế, vẻ mặt cậu ta vô cùng hoang mang và đã gấp gáp kêu mọi người chia nhau tìm cậu đấy

-Thật sao? –nó mừng ra mặt

-Thật mà, cậu có thể đi hỏi những người khác –Sarah trả lời chắc như đinh đóng cột. Dĩ nhiên là câu nói này khiến nó hài lòng hơn

“Đồ ngốc, tôi lo cho cậu, vì cậu là động lực giúp tôi giành chiến thắng”. Hấn vừa đi vừa mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Halloween Vui Vẻ

Ngày hội thể thao đã kết thúc được mấy ngày, các vận động viên hồi hả tập luyện để chuẩn bị cho hội thi khu vực.

-Haizz, chẳng mấy chốc đã hết tháng mười rồi –nó ngược mặt lên than vãn

-Nè, tớ bảo, cậu đã có chuẩn bị gì cho 31-10 chưa? –Sarah ngồi bên cạnh gặng hỏi

-31-10 là ...Halloween à? Nhanh thật đó

*pocong: ma quần vải liệm

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

-Hú...hú...hú...u...u...u...u...u...u...u...u—một tiếng hú dài vang lên làm ai nấy sợ xanh mặt

-Tiếng gì kinh khủng vậy? –nó ngạc nhiên. Hóa ra tiếng hú này là do hấn ghi âm lại sau đó phát từ điện thoại ra để dọa đám ma kia

-Hic, thật đáng sợ ...-con ma Henry và Vincent đồng loạt thấy ón lạnh (Henry là thành viên hội sợ ma nhưng vì sĩ diện nên vẫn ra đó). Sarah ngồi bùm miệng một chỗ. Joan cũng không lên tiếng và tiến lại gần cái nơi phát ra tiếng hú kia (em phục chuy rồi à). Thủ lĩnh đi loanh quanh và nhìn thấy cái hộp đen mà hấn đang trốn. Rồi Joan cầm một cành cây thật dài, gõ “cộp cộp” vào nắp. Và kết quả đúng như dự đoán, con ma trong hộp lao ra. Ai ngờ hấn gặp phải cái hổ, lăn tòm xuống dưới, sao bay đầy đầu (ke ke, anh hậu đầu)

Con ma Vincent nghe thấy tiếng “rầm” của ai đó ngã xuống, vội vàng co giò lên chạy, thế nào lại bước trúng vũng lầy, “phịch” một cái, cả người đáp một cách “nhẹ nhàng” xuống, lúc đứng lên trông nhầy nhụa, cực kì đáng sợ (ma bùn xuất hiện bà con ơi!). Đúng lúc gặp con ma Freya đang loanh quanh, Vincent liền tương kế tựu kế, cầm cái đèn pin chiếu thẳng vào người mình, nở một nụ cười “thần tiên” (nụ cười “thần tiên” là gì m.n tự suy nhé)

–Á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . á . . . ma . . . ma . . . ma . . . ma . . . ma . . . ma – Freya hét lên rồi chạy như tên bắn về phía căn nhà. Người đầu tiên out chính là cô nàng

Vincent đắc chí, tiếp tục trêu người khác. Vừa đi được mấy bước, anh chàng nhìn thấy ánh sáng lấp lờ phía trước, mon men lại gần. Vừa nhìn thấy “con ma” đó thì

-A ...a ...a ...a ...a ...a , mà “bảo vệ” kia, chạy mau!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả lũ chúng nó nghe thấy từ “bảo vệ” thì “kinh hồn bạt vía” một lượt . Há há, “bảo vệ” nghĩa là mặt nạ hình ...ông bảo vệ đóá (của ai mà sáng tạo hết cỡ). Vì tội nó hôi bé hay trèo trộm vườn ôi, vườn táo cạnh trường, cũng vài lần trèo vào trường buổi tối nên cứ phải rón rén đề phòng ông bảo vệ, từ đó mắc bệnh sợ “bảo vệ”. Mặt đũa nào cũng tái mét. Hần vừa bắt tỉnh nhân sự, lồm cồm bò dậy thì nghe loáng thoáng thấy tiếng la, mặt lộ rõ vẻ ngu ngu

-Bảo về tới tận đây cơ à? –tự đặt câu hỏi cho mình –Chắc mình nghe nhầm thôi –rồi lại tự trả lời

Vâng, cái mặt nạ “sáng tạo” ấy là của ... nó chứ ai vào đây!!!! (phong chụy là nữ hoàng thiết kế luôn). Và sau đó là một loạt ma Vincent, Flora, Sarah, Henry nhát gan đồng loạt out!! (à, chưa gì đã ..., mấy anh chị này bệnh nặng rồi). Vậy là đã bốn người bị loại. E hèm, giờ chỉ còn những con ma dai sức mà thôi. Coi tiếp nào!!!!!!!!!!!!

“Bác bảo vệ” đi lò dò xung quanh và cười khoái trá. Drake đang nấp sau một cái cột, nhìn thấy con ma “đặc biệt” ấy thì mắt méo xệch:

-Của ai mà lợi hại vậy? Không biết có ai làm mất nạ hình giáo viên chủ nhiệm hay sổ liên lạc nữa hay không? Chỉ cần nhìn thấy nó là mặt xanh đít nhái rồi còn gì (lại thêm một người sáng tạo, nhưng có điều anh không ngờ được có người sắp dùng nó đấy).

Bác bảo vệ liếc thấy một con ma ở gần đó và nhận ra đây là Eric –người hóa trang thành ma nữ. Lạ quá, tên đó biến đâu mất rồi! Hóa ra là vì “ma nữ” Eric cảm giác có ai đó đi theo mình nên trốn nhanh vào một góc, chợt nhìn thấy “bảo vệ”

-Ừa, lạ quá, mặt nạ hay người thật vậy? (>.<) Chẳng nhẽ bảo vệ được mời tới đây để “săn ma”? (một kẻ trí tưởng tượng phong phú). Nghe thấy tiếng bước chân, anh chàng mới dừng suy nghĩ, vội vàng bỏ trốn (trốn mãi không biết chán). Trời tối đen như mực mà tiếng “loạt xoạt” thì ngày càng gần. Bất chợt, Eric hét lên:

-Á ...á ...á ...á ...á ...á, có ...rắn ...rắn ...rắn ...

Tiếng hét của Eric làm ai nấy kinh hãi. Nhưng khi Eric nhìn kĩ lại thì

-Hừ, là cái cành cây thôi mà, thật ngớ ngẩn, nhưng sao nó dài vậy? (là cái cành cây mà Joan chọc vào hộp của hán đó). Anh chàng không biết rằng, vì tiếng hét của mình mà đã có thêm người bị loại, các con ma còn lại đang tiến về phía mình (đặt anh này biệt danh “chàng ngốc”)

Phần cuối cuộc chiến sẽ được tiết lộ trong chap tới. Vô cùng xin lỗi mina vì giờ mới đăng được chap mới, mình hứa khi nào rảnh sẽ đăng bù, gomenasai!!!!!!! Halloween vui zê nha m.n!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cuộc Chiến Halloween (2)

Tiếng bước chân ngày một gần hơn, không phải một mà là của rất nhiều ma. Eric sợ quá, chui vào một bụi cây, nhưng ...

Cái gì vậy? Trước mặt “ma nữ” là một quyển sổ mà trông nó quen quen. À ..., biết là gì rồi

-Sao lại có sổ liên lạc ở đây nhỉ? –Chàng ngốc ngạc nhiên, vội cầm quyển sổ lên.

-Sổ của mình sao? Mình mang đi lúc nào nhỉ?

Đập vào mắt anh chàng là hàng chữ ERIC to lù lù, chàng ngốc vội mở ra xem

Họ và tên: Eric David đít mọc đuôi

Số lần bị điểm kém: nhiều không đếm xuể

Số lần đi học muộn: không thể kể hết

Xếp loại hạnh kiểm: yếu

Nhận xét của giáo viên: Eric trong giờ học thường không tập trung, hay tô son trát phấn. Giờ học toán em gác chân lên bàn để làm tính cộng; giờ văn ngồi viết thư tình, chính tả sai be bét; tiếng Anh học rất kém, what là cái gì cũng không biết; giờ lí lớp điện kiểu gì mà người cứ giật giật như bị động kinh, ...Nhiều lần quay cốp và bị bắt quả tang khi đang đọc cho người khác chép...(em muốn xỉu luôn, dài quá rồi nè)

Eric đọc xong, há hốc mồm. Sao ...sao có thể? Hic, tiêu đời rồi, phen này có mà hai mông nở hoa (không chừng là cháo lươn cũng nên). À, nhưng mà cái này ở đâu ra vậy nhỉ? Lúc này chàng ngốc mới ngó người coi lại. Ở đây làm gì có giáo viên, vậy nó từ ...cây mọc ra?

-Chẳng lẽ là ở dưới đất chui lên sao? –Eric mặt trắng bệch -Ở dưới đất tức là âm phủ. Vậy nghĩa là Diêm Vương sai quỷ vô thường đem nó cho mình sao? (kính, suy luận quá tuyệt vời). Không thể nào, mình có thấy con quỷ nào đâu. –Eric ngó xung quanh

-Hê, hay là ...mình lạc vào ...thế giới âm phủ? Nên Diêm Vương mới đem cái này đến cảnh cáo,, để mình sợ mà bỏ đi? Nhưng mình có biết đường về dương gian đâu? (lại thêm một kẻ đầu óc phong phú tới mức không thể phong phú hơn nữa)

Vừa nghĩ tới điều này, Eric nhà ta chẳng buồn để ý xung quanh nữa, vội vàng quỳ xuống (làm trò gì thế)

-Ngài Diêm Vương đáng kính ...à quên đáng kính, à cũng không phải, là đáng kính, ngài quý tâm thường, a ...a ...a ...a... vô thường mới đúng. Hai ngài làm ơn tha cho con đi, con xin hứa sẽ không tới đây thêm lần nào nữa đâu, con cũng sẽ đốt thật nhiều tiền vàng, tưng kinh siêu độ mà. Cầu xin hai ngài làm ơn làm phúc cho đứa trẻ nhỏ tội nghiệp này. Con xin đội ơn ngài (em cười sắp rụng răng rồi nè)

Vừa quỳ lạy bái lễ xong, Eric lập tức bỏ đi, anh chàng này là người out tiếp theo (chưa thấy ai như tên này). Nhìn thấy mục tiêu cong đít chạy về, hấn nấp ở một chỗ cười hơ hớ như kẻ bị thần kinh (đây là dấu hiệu bệnh “mùng quá hóa điên”). Vậy là không ít ma đã bị loại rồi, tiếp theo sẽ là phiên nó ra tay. Hai con ma “thủ lĩnh đầu đàn” là Joan và Drake gặp nhau

-A ...a ...a ...a ...a ...a ...a ...a ...a ...a ... -Cả hai hét loạn lên rồi ...sugar anh anh đi, sugar em em đi (mỗi người một phương). Joan còn chưa hết loạn đã nghe thấy tiếng bước chân truyền tới. Thật bất ngờ:

-Hình như có học sinh nào chơi ở đây thì phải? Về nhà ngay!!!!!!

Vừa nghe thấy tiếng la oai như hùm ấy, mấy đứa “trò nhò” trốn trong bụi cây sợ hãi mặt tái mét. Vâng, giọng nói “ngọt ngào” là của cô giáo chủ nhiệm chứ ai vào đây (tuyệt vời). Không thấy ai đi ra, “cô giáo” lại quát

-Ai đang ở đây thì ra nhanh, nếu không tôi sẽ thông báo với phụ huynh—bắt đầu mất bình tĩnh. Nghe thấy từ “phụ huynh”, Joan và Drake đều rụng rời chân tay, run cầm cập. Nếu không đi ra mà để cô bắt được thì chết chắc, lại còn thông báo tới “nhị vị trường bồi” nữa. Phên này hai mông không nở hoa thì cũng bị “cắt chức”. Nghĩ vậy, Joan liền vọt một mạch từ chỗ nấp tới căn nhà. Drake thấy vậy cũng ...chuồn, không dám ngó đầu lại vì sợ bị nhận mặt (vậy mới nói, kẻ chuồn là thượng sách). Hai con ma “dai” đã bị loại. Vâng, trò này là do nó bày ra (Yeah, NH lại ghi điểm)

Hấn nấp ở một chỗ nghe thấy loáng thoáng giọng nói của giáo viên chủ nhiệm, mặt cũng xanh mét nhưng ngay lập tức bình tĩnh, sột soạt làm cái gì đó (bí mật lắm đấy)

-Ke ke, xem phen này cậu có thoát được không?

Vậy là cuộc đấu trí giữa các con ma đã dần tới hồi kết rồi, chỉ còn hai con mà “sáng tạo” nhất mà thôi, cùng xem ai sẽ thắng? (Vô cùng xin lỗi m.n vì lâu ra chap mới)

Bạn đang đọc truyện *Hoy Boy Và Nữ Hoàng Siêu Quậy Ai Sẽ Thắng?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.